

Povestiri duhovnicesti

Monah Pimen Vlad

PREFAȚĂ

Cu ajutorul Bunului Dumnezeu și a Maicii Domnului, m-am silit eu, nevrednicul, să aștern pe hârtie câteva fapte și minuni trăite personal sau auzite de la oameni vrednici de credință. Am căutat prin ele să arăt dragostea și bunătatea lui Dumnezeu, a Maicii Domnului și a sfinților față de noi, oamenii, care suntem atât de slabi și neputincioși în fața ispitelor.

Poate veți observa că cele mai multe minuni sunt făcute prin mijlocirea Maicii Domnului. De aceea, să nu deznădăjduim niciodată și la orice necaz sau ispită să ne rugăm ei cu dragoste și evlavie și vom vedea minuni preaslăvite.

Rog pe cititori să-mi ierte neiscușința scrisului și să mă pomenească și pe mine în rugăciunile lor.

9 octombrie 2005

Monah Pimen Vlad

AȘA NU MAI VREAU

SĂ TRĂIESC!

Într-o zi, așteptam trenul în gară. După câteva minute văd că se apropie de mine o femeie, și după ce a luat binecuvântare, m-a întrebat de la ce mănăstire sunt. Apoi, după ce am vorbit puțin, mi-a povestit cum s-a întors ea la Dumnezeu. În timp ce lacrimile au început să-i curgă, mi-a zis:

„Părinte, eu am fost atee și membră de partid. Lucram la un birou și nu voiam să aud de Dumnezeu. Îmi plăcea să-mi trăiesc viața. După o perioadă de timp, m-am îmbolnăvit și am ajuns într-o stare critică. Aveam un fel de paralizie psihică și nu mai puteam face nimic. Trebuia să fiu îngrijită ca un copil. Această stare m-a dus la deznădejde. Într-una din zile n-am mai rezistat și m-am hotărât să mă sinucid. Mi-am ridicat ochii minții spre cer și am zis: «Doamne, dacă într-ade-văr ești, Tu poți să mă scapi, altfel îmi voi curma viața, așezându-mă pe linia ferată și aștep-tând primul tren. Așa nu mai vreau să trăiesc!». S-a întâmplat ca acest tren să fie acceleratul Iași-Timișoara.

Zicând aceste cuvinte, m-am dus la o distanță oarecare de gară, ca să nu fiu văzută de nimeni și m-am așezat pe linia ferată, întinsă pe șine, cu fața în sus. După câteva clipe, a venit acceleratul cu toată viteza, și când s-a apropiat de mine, l-am văzut că s-a ridicat la jumătate de metru deasupra mea și a trecut tot trenul prin aer. După ce a trecut, mi-am dat seama de minunea care s-a petrecut cu mine și m-am cutremurat. Am rămas vie și nevătămată. Am început să plâng în hohote, și, sculându-mă, m-am dus acasă. De atunci, m-am făcut sănătoasă și m-am apropiat de Dumnezeu”.

GRĂDINA MAICII DOMNULUI

Întorcându-mă odată de la Tesalonic spre Sfântul Munte, m-a dus cineva cu mașina până într-un sat, iar de acolo așteptam să iau auto-buzul.

Un bătrânel care trecea pe acolo, când m-a văzut, m-a întrebat de unde sunt, iar eu răspunzându-i, mi-a zis:

– Ei, părinte, mare grijă are Maica Domnu-lui de Sfântul Munte!

– Știu! Am simțit și eu ajutorul ei, i-am spus eu.

– Uite, zise el, cu ani în urmă, ministrul cultelor de aici, din Grecia, a vrut să viziteze Sfântul Munte. Cu toate că i s-a spus că nu are voie să intre pentru că este femeie, ea nu a ascultat și a hotărât ca peste două zile să intre în Sfântul Munte. Însă cu o zi înainte s-a îmbolnăvit grav, și, după câteva zile, a murit.

Altădată, cineva tot cu o funcție mare a vrut să intre în Sfântul Munte ca să impună ceva nepermis. Când a ajuns în portul Uranopolis, i s-a făcut dintr-o dată rău, și în scurt timp a murit.

– Vezi, părinte, că nu lasă Maica Domnului pe nimeni să facă rău Grădinii ei?

– Ai dreptate, bunicule! Și-ți mulțumesc pentru cuvintele frumoase. Maica Domnului să te aibă în pază! Slavă frumoasei noastre Împărătese!

O MAMĂ ADEVĂRATĂ

Evdochia este o tânără plină de viață și cu o mare credință în Dumnezeu. Ne-am cunoscut într-un spital, unde a intervenit pentru un părinte cu care fusesem. Odată, mergând la familia ei, am stat mai mult de vorbă cu ea, și, printre altele, mi-a povestit cu lacrimi în ochi prin ce trecuse cu puțin timp înainte.

„Eram în anul trei la medicină și vorbeam cu un băiat pe care-l chema Teodosie, fiul unui director de spital. Într-una din zile, după ce fusesem la o petrecere și eram doar eu cu el, a insistat să facem dragoste, deoarece, zicea el, și așa o să ne căsătorim peste puțin timp. La început l-am refuzat, dar apoi, după mai multe insistențe, am cedat. Nu avusesem de-a face până atunci cu bărbați. S-a întâmplat o singură dată. Nu m-am gândit nici o clipă că aș putea rămâne însărcinată. Nu după mult timp am început să mă simt rău. Am făcut un control și mi s-a spus că sunt însărcinată. Am început să plâng și m-am dus la Teodosie ca să-i spun. Atunci el a scos bani din buzunar și mi-a spus: «Du-te și fă avort!» Fără să stau mult pe gânduri, i-am spus că dacă am făcut un păcat, nu mai vreau să-l fac și pe al doilea. El a insistat, zicând că vrea să-și continue studiile și că nu va recunoaște că e al lui. Mi-am dat seama că nu are rost să mai lun-gesc vorba și m-am întors plângând acasă. Când au auzit părinții, au vrut să mă alunge de acasă, zicând că i-am făcut de rușine. Nimeni nu dorea să mă sprijinească în momentele acelea. Eram aproape distrusă. Până la urmă, părinții m-au acceptat, dar numai cu condiția ca, după ce se naște, să dau copilul la cineva spre adopție.

Am mai mers o perioadă la școală până să închei anul trei, apoi, în ultimele luni de sarcină

am plecat cu mama la Atena, unde părinții au cumpărat o garsonieră ca să pot sta până se naște copilul. Mama și-a luat concediu și a stat cu mine. Când a venit timpul să nasc, m-am dus la spital, iar doctorul cu care vorbisem mă și întinsese pe masă ca să-mi facă cezariană. Le-am spus la toți că vreau să nasc normal și am fugit de acolo. Toți mi-au zis că sunt nebună. I-am lăsat vorbind singuri și am plecat de acolo. În cele din urmă, m-am dus la alt doctor și am născut normal. Mi-am văzut copilul doar câteva minute după naștere, apoi l-am luat familia aceea care voia să-l înfieze. Acele câteva clipe mi-au fost de ajuns; am simțit că nu mai pot trăi fără el. După lege, trebuia să am timp de gândire o săptămână, în care aveam dreptul să mă răzgândesc și să-mi iau copilul înapoi. Dar acea familie mi-a dat timp de gândire doar trei zile, zicându-mi că după aceea nu mai am drepturi asupra copilului. A doua zi am luat avionul și am venit la Tesalonic, dar nu puteam accepta ideea că trebuie să mă despart de copil pentru totdeauna. Eram ca nebună. După ce am coborât din avion, am luat primul avion care mergea înapoi la Atena.

Când am ajuns, m-am dus direct la familia căreia îi dădusem copilul. Fără prea multe cuvinte, mi-am luat copilul în brațe și i-am lăsat fără grai. Când am ajuns acasă la părinți, a început calvarul. Tata nu a fost de acord cu ideea de a rămâne cu copilul acasă și m-a trimis la oamenii care voiau să-l înfieze. Atunci, ca să-l mai îmbunenez, i-am zis că am pe altcineva la Tesalonic care vrea să-l înfieze. Fără să mai aștepte alte cuvinte, mi-a zis să urc cu copilul în mașină și să mergem la omul acela. Nu mai știam ce să fac; mă rugam, plângeam.

Când am trecut pe lângă o biserică, l-am rugat să oprească puțin. Am luat copilul în brațe și m-am dus la icoana Maicii Domnului, și, înge-nunchind, i-am zis: «Preasfânta mea, ție îți dăruiesc acest copil. Tu știi că nu pot trăi fără el. Te rog să ai grijă de el și să întorci inima tatălui meu ca să nu-l alunge».

Apoi am pus copilul în fața sfintelor icoane și m-am rugat mult timp, plângând în hohote. Între timp, tatăl meu se întâlnește cu preotul bisericii și îi povestise tot necazul, iar preotul l-a sfătuit după cum îl luminase pe el Dumnezeu și Preasfânta Sa Maică.

După vreo oră de plâns, am luat copilul în brațe și am ieșit afară. Tata mă aștepta și părea liniștit. Când am ajuns lângă el, mi-a zis: «Știi ce m-am gândit, Evi, că dacă vrei așa de mult să păstrezi copilul, eu nu te mai silesc să-l dai».

Atunci am început să plâng de bucurie, am strâns copilul în brațe și i-am spus tatei să întoarcă mașina și să mergem acasă. Maica Domnului și-a făcut datoria și mi-a ascultat rugăciunea. Mi se părea că merg la rai și nu la iad, cum aveam impresia cu câteva clipe înainte. Rudele și cei-lalți, care au văzut copilul, știau de la părinții mei că mama l-a născut, nu eu”.

În clipele în care Evdochia îmi povestea aceste lucruri minunate, copilul se juca în jurul nostru; avea deja un an. Era un copil frumos și cuminte, bucuria familiei.

„De când a intrat în casă, a readus viața, a continuat Evdochia. A devenit slăbiciunea bunicului, care la naștere voia să-l alunge. De multe ori îi vedeam jucându-se și rostogolindu-se pe jos, de credeai că sunt de aceeași vârstă”.

Îmi spunea acest bunic: „Părinte, nu cred că aș putea trăi fără acest copil; el este viața mea, el m-a întinerit și m-a învățat să trăiesc”. Iar bunica îl adoarme întotdeauna cântând Paraclisul Maicii Domnului. La botez a fost numit Panaghioți, care vine de la Panaghia și înseamnă «Preasfânta». Evdochia și-a continuat studiile, iar acum este căsătorită și are al doilea copil.

Iată un model de mamă, care și-a pus sufletele pentru copilul ei.

NA, MAI BATE-O DACĂ POTI!

Întâmplarea aceasta mi-a povestit-o un tânăr.

Acesta avea un verișor care se căsătorise cu o fată minunată și foarte înțeleaptă. Se înțelegeau foarte bine și nimic nu umbrea fericirea lor. Nu-i mai rețin numele, dar să zicem că-l cheamă Nicolae.

Într-una din zile, pe când se afla la serviciu, colegii lui au început să se laude cu faptele lor. Unul zicea: „Eu, când merg acasă, nevasta stă dreaptă înaintea mea”. Altul spunea: „Eu, când intru în casă și mă așez pe pat, copiii îmi scot încălțările, iar nevasta îmi aduce mâncare, fără a îndrăzni să zică o vorbă, știind ce o așteaptă”. Fiecare se lăuda cu așa-zisele fapte bune.

Auzind, Nicolae a zis: „Măi fraților, eu nu vă înțeleg! În casa mea există atâta liniște și pace, și de aceea eu nu mă cert niciodată cu nevasta și nu e nevoie să o ating măcar cu un deget”. „S-o crezi tu, i-au răspuns ei râzând. Ia să te duci un pic amețit și să faci scandal, să vezi cum îți pune castronul în cap!”.

Continuând discuția pe tema asta, în cele din urmă, l-au convins să o încerce. Au hotărât să se stropescă cu un pic de băutură, ca să miroase, iar apoi s-o facă pe supăratul. Zis și făcut.

Ajungând acasă, intră și trânteste ușa, clăti-nându-se. Fără să zică nimic, se așează, forțându-se să pară nervos. Mâncarea era caldă, ca de obi-cei, și așezată pe masă. El gustă și împinge far-furia la o parte, lăsând să-i cadă mâna cu zgomot pe masă. Soția îl privește mirată și, apropiindu-se de el, îi zice cu blândețe: „Nicule, te rog să-mi spui cine te-a supărat, sau, dacă nu-ți place mân-carea, îți fac imediat alta. Hai, liniștește-te și spune-mi cu ce pot să te ajut! i-a zis ea mângâ-indu-l pe cap”.

Atunci el nu a mai rezistat și a început să zâmbească și a exclamat: „Na, mai bate-o dacă poți!” și, îmbrățișând-o, i-a povestit toată istoria provocată de colegi.

PE VÂRFUL ATHOSULUI

Odată mi-am luat un sac de dormit și câteva lucruri și am plecat să mă liniștesc o săptămână pe vârful Athosului. Ajungând la Panaghia, care este puțin mai jos de vârf și unde se află o bisericuță închinată Maicii Domnului, am rămas prima noapte acolo. A doua zi, înainte de amiază, a apărut un grup format dintr-un călugăr, un preot de mir și patru fii duhovnicești. Era primă-vara, după Paști, și preotul avea obiceiul să vină în fiecare an și să aducă Sfânta Lumină de la Ierusalim pe vârful Athosului. Același lucru se întâmpla și anul acesta.

Am rămas împreună la Panaghia, unde preo-tul săvârșea Sfânta Liturghie în fiecare zi. Mâncarea noastră erau prescurile, pe care le aduseseră ei, și ceai pe care îl făceau din plantele culese de acolo. Preotul își mărturisea uceniciei în fiecare seară, iar dimineața îi împărțea.

M-am minunat de ascultarea lor! Doi dintre ei aveau același nume, și când preotul striga: „Hristo”, se repezeau amândoi să-i îndeplinească porunca, neștiind care fusese chemat.

Am urcat și am stat câteva zile și pe vârful Athosului, împreună cu ei. Acolo se află o bisericuță închinată „Schimbării la Față a Mântuitorului”. Într-una din seri, ne-am așezat cu toții în strănile bisericeții și cineva dintre noi a propus să povestim o minune întâmplată cu noi. A început călugărul, care avea 50 de ani petrecuți în Sfântul Munte.

„Eu, părinților și fraților, sunt venit aici de la vârsta de 18 ani. Mi-am petrecut viața mai mult în pustie, la chiliuța mea. Odată, pe când ascultam o predică, părintele respectiv spunea că dacă citim acatistul Bunevestiri a Maicii Domnului de douăsprezece ori, ni se va îndeplini orice dorință care ne este de folos. Auzind acestea, m-am mi-nunat și am început să le spun și oamenilor să citească acest acatist, dar de 40 de ori.

Trece o perioadă de timp, și, pe când mă aflam la Tesalonic, vine o femeie la mine și spune că a făcut precum i-am spus, citind acatistul, și s-a vindecat de cancer; altcuiva i s-a rezolvat rapid o problemă.

Auzind acestea, am rămas pe gânduri. Să vă spun drept: nu citisem niciodată acest acatist; mă ocupam mai mult cu rugăciunea inimii.

În acea seară, ducându-mă acasă, am început și eu să citesc acatistul Bunevestiri de trei ori, iar apoi m-am culcat. Pe când dormeam, văd în vis că se deschid cerurile și o văd pe Maica Domnului coborând, înconjurată de slavă. S-a apropiat de mine și m-a binecuvântat, apoi m-a întrebat de ce am nevoie. I-am arătat capul, zi-când că de multe ori mă doare. Atunci ea m-a privit cu blândețe și mi-a zis că de acum nu o să mă mai doară. Apoi a continuat, zicând: «De acum înainte să vorbești neîncetat la oameni și eu nu te voi părăsi». M-a binecuvântat din nou și s-a înălțat iarăși la cer, precum venise”.

Într-adevăr, pe acest părinte l-am văzut de multe ori vorbindu-le oamenilor și împărțind gratis broșuri cu acatistul Maicii Domnului.

După ce am vorbit eu, a venit rândul preotului. Cu toate că nu prea dorea să vorbească, la insistențele noastre ne-a spus câteva lucruri care aveau legătură, după cum rețin, cu darul înainte-vederii.

Acest preot slujea zilnic, de 30 de ani, Sfânta Liturghie și făcea câte o priveghere de toată noaptea pe săptămână. Mai târziu, am fost și eu la biserica din Tesalonic unde slujea acest părinte. Toate femeile erau îmbrăcate cuviincios, iar capul îl aveau acoperit. Este preot căsătorit și are un copil, dar duce o viață de monah, căci după nașterea copilului trăiește în curăție cu soția.

După preot a vorbit unul din ucenicii lui, care ne-a povestit: „Nu cu mult timp în urmă mi-am cumpărat două icoane cu Maica Domnului. Una am dăruit-o bisericii unde slujește părintele, iar cealaltă am păstrat-o acasă. De multe ori această icoană pe care o am acasă scoate o mireasmă de se umple toată casa. Când m-am căsătorit și părintele ne-a pus cununile pe cap, icoana pe care o dăruisem bisericii a scos atâta mireasmă de s-a umplut toată biserica, aducând tuturor bucurie cerească. Acest lucru s-a repetat de mai multe ori”.

Cu binecuvântarea părintelui, ne-a mai povestit un lucru întâmplat la Ierusalim: „Anul acesta, când am fost la Ierusalim, m-am împărțit la Mormântul Sfânt. În mâna părintelui am văzut Sfânta Împărtașanie că era carne și sânge. În clipa în care am înghițit-o, am simțit atâta bucurie și dulceață de parcă nu mai eram în trup. Această stare a ținut trei zile”. Un lucru

înspăi-mântător, dar minunat.

Apoi ne-a vorbit altul, Atanasie: „Eu, zicea el, aveam un fel de mândrie și niciodată nu mă închinam la sfintele icoane, ci doar făceam sfânta cruce și le sărutam. Odată, m-am dus în insula Thinos, unde se află o icoană făcătoare de minuni a Maicii Domnului zugrăvită de Sfântul Apostol și Evanghelist Luca.

Ajungând în fața acestei minunate icoane, vorbeam în sinea mea cu Maica Domnului: «Tu știi că eu nu pot să-ți fac închinăciuni; te rog să mă ajuți!». Pe când ziceam acestea, am văzut căzând o floare din coroana Maicii Domnului. Atunci m-am aplecat și am luat-o să o pun la loc. În acel moment, a mai căzut una, și m-am aplecat din nou să o ridic și pe aceea. Și punând-o la loc, a căzut și a treia. După ce am luat-o, mi-am dat seama că de fapt făcusem trei închinăciuni înain-tea Maicii Domnului. Înțelepțindu-mă din această minune și văzând cu câtă bunătate m-a muștră Preasfânta Stăpână, de atunci am început să fac câte trei închinăciuni în fața icoanei ei”.

Al treilea a spus și el că, rămânând odată fără bani, s-a rugat la Maica Domnului și în ziua următoare a primit un CEC de unde nu se aștepta.

Al patrulea cu greu s-a lăsat convins să ne vorbească. Ne povestea despre un om care mergea regulat la biserică, participând la sfintele slujbe, dar nu se împărtășea. La sfârșitul slujbei, când alții se împărtășeau, ar fi vrut și el să se împărtășească, dar se socotea nevrednic și păcătos. Stând mai deoparte și privind la icoana Maicii Domnului a văzut-o vie, iar ea, uitându-se cu blândețe la el, i-a zis: „De ce nu te împărtășești?”. „Preasfântă Stăpână, sunt nevrednic”, a răspuns el. Atunci Stăpâna i-a zis: „Vrednici nu vom fi niciodată, du-te și te împărtășește...”. Spunând acestea, tânărul a început să plângă în hohote și, așezându-se într-un colț, a rămas acolo, continuându-și pocăința.

Am rămas cu toții în tăcere, fără a mai îndrăzni a zice ceva.

DRAGOSTEA DOAMNEI DESPINA

A FOST RĂSPLĂTITĂ

Odată voiam să ajung până la Atena la o mănăstire cu unele probleme personale. L-am sunat pe Hristo (tânărul de mai sus, căruia îi vorbise Maica Domnului din icoană) și l-am rugat să caute o mașină ca să mă ducă până acolo. După câteva minute mă sună și-mi spune: „Ei, părinte, să vezi că Maica Domnului are grijă de noi și am găsit mașină”. „Cum, s-a rezolvat așa repede?”. „Când am vorbit cu sfinția ta, în apropierea mea se afla o doamnă care a auzit convorbirea noastră și, după ce am închis, m-a întrebat despre ce este vorba. După ce i-am spus, s-a oferit să ne ajute”.

A doua zi ne-am întâlnit cu doamna Despi-na care ne-a dat mașina cu atâta bucurie de parcă i-am fi făcut noi nu știu ce mare favoare. Mașina era nouă, având încă numărul de hârtie pe ea. Am mulțumit Maicii Domnului și am plecat.

După ce am rezolvat problemele, întorcându-ne acasă, la o oarecare distanță înaintea noastră se afla o mașină mare încărcată cu paleți din lemn, pe care de obicei se așează saci cu ciment. Un palet a căzut din mașină în mijlocul drumului. Înaintea noastră se mai afla o mașină mică care era mai lată decât a noastră. Șoferul a reușit să încadreze paletul între roți și

să treacă mai departe, dar trecând el, din suflul mașinii, s-a ridicat paletul chiar în fața noastră. Fiind pe auto-bandă, mergeam cu 120 km/h. Lovitura a fost destul de puternică deoarece ne-a zdruncinat mașina. Ne-am uitat în urmă și am văzut paletul făcut surcele și pulverizat în aer. Nu am îndrăznit să mai scoatem nici un cuvânt. Hristo a încetinit și a tras pe dreapta să vedem pagubele. Mi-o și imaginam pe doamna Despina, care ne-a dat cu atâta dragoste mașina și, după cum am aflat mai târziu, pe care nici nu o plătitese, deoarece era cumpărată în rate. Ne-am dat jos din mașină și am rămas uimiți: mașina nu era nici măcar zgâ-riată! Ne-am făcut amândoi semnul sfintei cruci și, mulțumind Maicii Domnului, am plecat mai departe, ajungând cu bine la destinație.

Doamna Despina fusese căsătorită cu un arab care a lăsat-o cu doi copii și s-a întors în țara lui. Îmi povestea că de multe ori nu avea ce să mănânce, de aceea, pe la amiază, când vecina sa pregătea masa, se ducea și ea în vizită, iar aceasta, având un suflet milostiv, o primea de fiecare dată și o așeza la masă. „Am petrecut multe zile în lacrimi, spunea ea, dar Maica Domnului nu m-a părăsit niciodată. Mi-am găsit și un serviciu și toate lucrurile s-au îndreptat”.

JOCI TARE!

Într-un an, de Sărbătoarea Schimbării la Față a Mântuitorului, am urcat pe vârful Atho-sului pentru a participa la privegherea de toată noaptea. Am plecat în ajunul Praznicului și pe la amiază am ajuns la Panaghia. Printre alții, am întâlnit acolo și trei tineri de religie anglicană. Nu mai rețin din ce țară erau. Prin intermediul unui student român care știa engleza, am discutat mai mult timp cu ei. Unul dintre aceștia, cu toate că înainte fusese ortodox, devenise un fanatic, având o viclenie care i se citea pe față. După mai multe discuții, i-am întrebat: „Voi credeți cu adevărat că acest munte este Grădina Maicii Domnului și este sub ocrotirea ei?”. „Credem, au zis ei în cor, căci de aceea am și venit să-l vizităm”. „Bine, am zis eu, dar atunci nu v-ați întrebat de ce nu este nici un anglican în acest sfânt munte sau vreunul de altă credință și de ce sunt numai ortodocși?”.

Doi dintre ei m-au privit fără să mai scoată nici un cuvânt, iar cel apostat a zis: „Joci tare, aici m-ai biruit și nu știi ce să-ți răspund”.

După câteva clipe au început alte discuții, cum fac și sectarii. Atunci le-am zis: „Uite, peste puțin vom urca pe vârful Athosului la priveghere. Hai să ne rugăm cu toții la Maica Domnului să facă un semn sau să arate vreo minune, ca să cunoaștem care este credința adevărată. Avem toată noaptea la dispoziție și eu cred că Maica Domnului ne va asculta rugăciunile”. Auzind acestea, i-am văzut că s-au schimbat la față și au început să bată în retragere și să motiveze diferi-te lucruri. Intrase un fel de frică în ei. Abia i-am convins să accepte.

După ce am ajuns sus, pe vârful, nu i-am mai văzut și mi-a zis cineva că s-au dus și s-au culcat după niște stânci, iar a doua zi dimineața au plecat înainte de a se termina slujba și nu am mai dat ochii cu ei. Atunci mi-am dat seama în câtă nesiguranță și înșelare trăiesc ei, încât le era frică ca nu cumva să se facă vreun semn și să li se vă-dească rătăcirea. Bunul Dumnezeu să-i miluiască!

TE VEI FACE BINE

Anul acesta de Buna Vestire, cu ajutorul Maicii Domului, am fost la hramul unei mănăstiri din zona Halkidiki. După slujbă, starețul ne-a spus câteva cuvinte de folos, printre care și următoarea minune care s-a petrecut cu câteva luni înainte.

În Cipru se afla un om care avea o paralizie de la mijloc în jos. Era purtat numai în cărucior. A fost în Anglia la cel mai bun spital, unde se operase, dar peste tot același rezultat; medicii nu i-au dat nici o șansă, spunând că va rămâne așa toată viața. Nemaivând nici o speranță de nicăieri, a început să se roage împreună cu familia la Sfântul Apostol Andrei, iar noaptea, în vis, i s-a arătat Sfântul Apostol Varnava și i-a zis: „Măine să mergi la moaștele mele care se află în mănăstirea din apropierea țărmlui mării și să-l rogi pe preotul de acolo să-ți citească o rugăciune și te vei face bine”.

Sculându-se a doua zi, a cerut să fie dus acolo. Și ajungând, s-a închinat la moaștele Sfântului Apostol, iar când a început preotul rugăciunea, a simțit că picioarele prind viață, și până ce preotul a terminat rugăciunea s-a ridicat cu totul sănătos pe picioarele lui. Unii care nu credeau au dat telefon în Anglia la doctorul care l-a operat și l-au întrebat dacă omul respectiv mai are șansa de a se vindeca. Răspunsul doctorului a fost că din păcate așa va rămâne toată viața. Atunci i-au spus și lui despre minunea care s-a făcut cu acel om.

MINUNEA MAICII DOMNULUI

Această minune preaslăvită a Maicii Domnului s-a întâmplat în luna decembrie 2004. Pentru prima dată am auzit-o de la un călugăr grec, pe care l-am luat cu mașina, iar după câteva zile mi-a dat-o cineva scrisă, după cum o primise de la Ierusalim, de la Mănăstirea Păstorilor „Slavă întru cei de sus” din Bethleem.

Un tânăr din Arabia Saudită era căsătorit cu o tânără de origine musulmană, bogată, dar care nu putea avea copii. Cu toate că aveau foarte mulți bani și au fost pe la diferiți medici, nu au reușit nimic. Părinții lui îl sfătuiau să-și ia a doua soție și să o păstreze și pe prima, căci legea lor le permite să aibă până la patru femei. El, însă, obosit și mâhnit, și-a luat soția și a plecat să facă o călătorie în Siria.

Acolo a închiriat o limuzină cu tot cu șofer, să-i ducă pe la toate locurile frumoase din Siria. Șoferul o observat o întristare și o durere pe chi-purile lor. După ce s-au cunoscut mai bine, a intrat în vorbă cu ei, a prins curaj și i-a întrebat de ce nu sunt mulțumiți. Avea impresia că este vinovat cu ceva sau nu le place mașina. Atunci soții i-au explicat pricina întristării lor: că nu pot să aibă copii.

Auzind acestea, șoferul le-a zis că aici, în Siria, creștinii ortodocși au o mănăstire a Maicii Domnului numită Sidonoghia – care în arabă în-seamnă Stăpână, Doamnă – unde multe familii fără copii și-au aflat mângâierea la icoana ei făcătoare de minuni.

Entuziasmați, i-au cerut șoferului să-i ducă și pe ei la Sidonoghia, la Stăpâna creștinilor, și s-au înțeles că, dacă vor dobândi un copil, vor reveni și vor plăti șoferului 20.000 de dolari, iar mănăstirii 80.000. Șoferul le-a mai spus că acolo la mănăstire le vor da să mănânce o bucată de fitil de la candela icoanei și atunci Maria creștinilor le va împlini cererea lor.

S-au dus la mănăstire, au făcut ce trebuia și s-au întors în țara lor. Femeia a rămas însărcina-

tă, iar la timpul convenit a născut un băiat sănătos și frumos.

Văzând această minune a Maicii Domnului, musulmanul s-a hotărât imediat să-și împlinească făgăduința pe care o făcuse. A dat telefon șoferu-lui care-i plimbase să vină să-l ia de la aeroportul din Damasc. Însă șoferul, fiind îndemnat de cel viclean, a mai luat cu el alte două persoane cu scopul de a-l ucide ca să-i ia toți banii. Luându-l de la aeroport, musulmanul, de bucurie, a dat câte 10.000 de dolari și la prietenii șoferului.

Plecând înspre mănăstire și ajungând într-o zonă mai pustie, au oprit mașina și l-au omorât pe tânăr, tăindu-i capul, mâinile și picioarele. După ce l-au prădat de bani, l-au pus în portbagaj cu scopul de a-l arunca într-un loc prăpăstios.

Ajungând într-o zonă centrală, li s-a oprit mașina, nemaiputând să o pornească. În momentul acela, cineva a trecut cu mașina pe acolo și, oprind, s-a oferit să-i ajute. Ei au spus că nu au nevoie, dar cel care trecea a văzut că picura sânge din portbagajul mașinii. Acesta plecând a anunțat poliția, care, ajungând la fața locului, le-a poruncit să deschidă portbagajul, și, mare minune: musulmanul s-a ridicat viu, fiind plin de sânge și a zis că tocmai atunci Maica Domnului i-a terminat de cusut gâtul la loc, fiind chiar la ultima împun-sătură. Cei trei, când l-au văzut viu, au înlemnit pe loc și au început să strige: „Noi, noi te-am tăiat bucăți, tu cum ești viu? Nu se poate, nu putem să credem că ești întreg!”.

Poliția, luându-i pe cei trei, i-a dus la închi-soare, iar musulmanul a fost dus la cei mai buni medici pentru încredințare și confirmare. Medicii au constatat că într-adevăr este proaspăt cusut, iar polițiștii depunând mărturie, au recunoscut cu toții că este o mare minune a Maicii Domnului.

Musulmanul și-a sunat soția să vină împreună cu copilul în Siria, apoi au mers cu toții la Mănăstirea Maicii Domnului Sidonoghia și în loc de 80.000 de dolari promiși, a dăruit 800.000 de dolari și s-a botezat împreună cu toată familia sa.

Această minune i-a pus mult pe gânduri pe musulmani, deoarece a fost difuzată în presă, la radio, la televiziune și pe internet. Maica Domnului să-i lumineze și să-i aducă la adevărata credință.

SE VA ÎNTÂMPLA CEVA

În toamna anului 2000 un grup de călugări români s-au dus să se închine la Mănăstirea Sfântului Ierarh Nicolae din Andros. Starețul i-a primit cu multă căldură și dragoste, propunându-le să rămână acolo peste noapte.

Pe peretele bisericii este pictată o icoană a Maicii Domnului, făcătoare de minuni. Când au mers românii să se închine, au văzut icoana Maicii Domnului plângând foarte tare; îi curgeau lacrimile Preasfintei Stăpâne de parcă ar fi fost vie. Atunci, înspăimântați, l-au întrebat pe starețul de ce plânge Maica Domnului așa de tare. Văzându-o și el plângând așa, a zis că se va întâmpla ceva rău, un necaz sau o catastrofă. Și, într-adevăr, a doua zi s-a anunțat că în noaptea aceea s-a scufundat o corabie dimpreună cu toți oamenii.

Vedeți, frații mei, cum plânge Maica Domnului pentru noi, iar nouă nici nu ne pasă și nu ne oprim de la faptele cele rele?

NU-ȚI FIE FRICĂ, O SĂ FIE BINE

Această minune a fost povestită de un mari-nar din Galați cu care s-a petrecut minunea.

Lucra pe un petrolier. Descărcând odată petrolul pe care-l aduseseră, a primit ordin de la căpitan să sudeze câteva fisuri pe care le suferise cazanul în care fusese petrolul. Atunci el a refuzat, spunând că nu poate face acest lucru, atâta timp cât cazanul nu este aerisit și mai are reziduri de petrol, deoarece s-ar putea să explodeze. Căpitanul, nebăgându-l în seamă, a dat ordin altor doi muncitori să sudeze.

Marinarul s-a apucat de altă treabă, undeva deasupra cazanului.

În momentul în care cei doi s-au apucat de sudat, s-a întâmplat exact ceea ce prevăzuse marinarul: cazanul a explodat, cei doi au fost uciși, iar marinarul a fost aruncat în aer la o înălțime de 30 m. În clipa în care a străbătut aerul, și-a văzut toată viața sa, iar când a ajuns la acea înălțime, a văzut-o pe Maica Domnului cu mâinile ridicate, care i-a zis: „Nu-ți fie frică, o să fie bine!”.

Căzând înapoi tot pe corabie, s-a ales doar cu câteva coaste rupte, care i s-au vindecat în scurt timp.

Mare este mila Maicii Domnului!

CRESCĂTORIE DE PORCI

În anul 2000 am fost la o mănăstire de maici din România. Acolo am stat de vorbă cu duhovnicul mănăstirii. Printre altele ne-a spus că nu cu mult timp în urmă, un patron a cumpărat terenul din apropierea mănăstirii. Acolo fuseseră grajdu-rile colectivului, iar acum, acela dorea să transforme totul într-o crescătorie de porci.

Obștea mănăstirii și-a dat seama ce înseamnă să aibă chiar lângă mănăstire această crescătorie, de aceea l-au rugat pe patron să nu facă lucrul acesta. Au intervenit și la primărie, dar degeaba, nu a avut nici un rezultat.

Atunci duhovnicul a pus pe toate maicile la post și rugăciune, ca să rânduiască Bunul Dumnezeu și Maica Domnului cum este mai bine. La scurt timp, patronul respectiv a murit, nemaiputând să facă nimic.

Vedeți ce înseamnă a te împotrivi lui Dumnezeu?

MĂI, OMULE, NU TE ATINGE!

Undeva în munții României se nevoiesc trei călugări la un schit construit recent. Au un tractor cu care își fac aprovizionarea, căci locul este greu accesibil.

Într-o zi au chemat un taf care să le tragă doi stejari pe care-i tăiaseră și să-i ducă la un gater pentru scândură. Pe când treceau prin satul din apropiere, s-a rupt un vârf de la un stejar și a rămas pe marginea drumului. Părintele care venea cu tractorul în urma tafului, nu l-a observat. După plecarea lor, un om oarecare din sat, care avea casa nu departe de locul acela, văzând acel stejar, a vrut să-l taie și să-l ducă acasă. Alt vecin, văzându-l, i-a zis: „Măi,

omule, nu te atinge de lemnul acela, că aparține părinților de la schit și o să ai probleme!”
„Lasă-i încolo de popi, că ăștia au de toate”, a zis el supărat.

Apucându-se de treabă, a încercat să taie lemnul, dar de la prima încercare a eșuat, deoa-rece i s-a rupt lanțul de la drujbă. Ducându-se acasă, a adus altă drujbă, dar și aceasta s-a stri-cat. Pe când se chinuia el acolo, tocmai apăruse un copil de-al lui și-i zice: „Tată, hai repede acasă că moare mama!”. Întorcându-se acasă, soția lui era pe moarte. A dus-o de urgență la spital și a internat-o.

Vecinul lui, fiind un om de bună credință, i-a spus: „Măi, omule, dacă vrei ca toate lucrurile să fie bune și soția să se însănătoșească, du-te la părinții de la schit să-ți faci câteva rugăciuni”.

Atunci omul a urcat la schit, și-a cerut iertare de la părinți, i-au citit câteva rugăciuni și l-au binecuvântat.

Întorcându-se acasă, a doua zi i-a venit și soția de la spital, sănătoasă.

MĂNĂSTIREA VLADIMIREȘTI

În toamna anului 2001 am fost în România împreună cu alți doi monahi. Având unele treburi la Galați, ne-am gândit să ne ducem și până la Mănăstirea Vladimirești, căci auzisem multe lucruri ciudate despre această mănăstire.

Ajungând acolo, am fost primiți cu o oare-care rezervă, fiind supuși la tot felul de întrebări. Am fost și ne-am închinat în biserica mare, după care am fost și într-un paraclis, în partea de răsărit a bisericii. Acolo, în acel paraclis, era așezat pe jos un nailon mare, iar pe nailon erau căzute foarte multe muște moarte. Atunci, mirați, am întrebat-o pe sora care ne conducea care este explicația acestor muște. Ea ne-a spus că nu știe de unde vin aceste muște, deoarece geamurile și ușile sunt închise, că au folosit tot felul de sub-stanțe pentru înlăturarea lor, dar degeaba, după ce mor o parte din ele, apar altele. Aceste muște se așezau doar pe chipul Mântuitorului, care este pictat pe bolta paraclisului și îi mănâncă doar fața. De chipul altor sfinți nu se ating.

În momentul acela nu am zis nimic maicii, dar după ce am plecat din mănăstire am cugetat adânc la acel lucru și mi-am amintit de Sfântul Petru, papa Romei, care l-a văzut pe Mântuitorul cu cămașa sfâșiată. Întrebându-L cine l-a rupt-o, Mântuitorul i-a răspuns că Arie ereticul cu erezia lui. Atunci mi-am zis că și aici se întâmplă lucruri ciudate, care duc pe mulți în rătăcire.

VAI MIE, TICĂLOASA!

O fată din București s-a urcat în autobuz ca să meargă la serviciu. Trecând pe lângă biserica Sfântului Mare Mucenic Mina, s-a gândit că poa-te ar fi fost bine să coboare din autobuz să se închine sfântului. Dar acest gând nu a persistat prea mult și și-a continuat drumul. La un moment dat, băgând mâna în buzunar, și-a dat seama că i-a dispărut portofelul. Atunci a început să plângă în tăcere și să zică în sinea ei: „Aceasta mi s-a întâmplat deoarece nu am coborât să mă închin la biserica sfântului. Vai mie, ticăloasa, așa îmi tre-buie! Și gândind la acestea, plângea continuu.

La un moment dat vede un tânăr de lângă ea că-i pune portofelul în mână, o sărută pe obraz și care a coborât imediat la prima stație. Acum vărsa lacrimi de bucurie și-i mulțumea Sfântului Mina.

Dumnezeu, văzând smerenia ei, a înmuiat inima hoțului care i-a dat portofelul înapoi și a sărutat-o pe obraz, ca semn de respect.

AICI VIN AI MEI!

Mi-a povestit un frate de mănăstire că, odată, ducându-se la Iași la Cuvioasa Parascheva, a văzut la ușa bisericii un țigănaș de vreo 12 ani care cerșea. După ce s-a închinat, s-a așezat într-un colț ca să se liniștească și să se roage. După câteva clipe l-a văzut pe țigănaș că mergea și cumpăra mereu lumânări pe care le aprindea. Mai stând el puțin, s-a dus și a intrat în vorbă cu el și printre altele a aflat că de cei mai mulți bani pe care-i primea cumpăra lumânări și numai de pu-țini își cumpăra mâncare.

După mai multe discuții, țigănașul a prins drag de fratele acesta și l-a rugat să-l ia și pe el la mănăstire să se facă monah. Având o clipă de ezitare, pe urmă s-a hotărât să-l ia, iar după ce a cumpărat bilete pentru tren, îl vede pe țigănaș că o ia la fugă și ocupă un compartiment întreg, apoi s-a așezat în ușă și a început să strige: „Aici să nu intre nimeni, că vin ai mei!”. I-a făcut semn fratelui să intre, iar el a rămas în continuare de pază la ușă. Nimeni nu a îndrăznit să intre acolo, știind ce înseamnă să ai de-a face cu țiganii.

După ce s-a mai domolit un pic lumea, așezându-se fiecare la locul lui, îl vede pe țigănaș că iese și adună câte un bătrân sau câte o bătrână, apoi le zicea: „Intrați și stați aici, până vin ai mei!”. Și a umplut compartimentul cu oameni bătrâni, fără să mai vină ai lui.

Văzând aceasta, fratele se minuna mult de înțelepciunea copilului și l-a dus la o altă mănăstire, știind că în mănăstirea unde era el, nu-l primea starețul.

Vedeți cum, în bunătatea Sa, Dumnezeu le rânduieste pe toate? Minunate sunt lucrurile Tale, Doamne!

LUA SCUMP ȘI DA IEFTIN

Același frate mi-a povestit despre o persoană cunoscută lui care făcea milostenie ascunsă. Când îl întreba cineva, ce mai face, cum îi merg afacerile, el răspundea totdeauna: „Slavă lui Dumnezeu pentru toate!”.

Mergea la Iași și lua strugurii cu 18.000 lei kg. Venea la Tg. Neamț și-i vindea cu 16.000 lei kg. Acesta îi spunea fratelui: „Ei, ce să-i faci! Câștig și eu două mii la kg, plus drumul, ostoneala; slavă lui Dumnezeu!”.

Aceasta era milostenia lui, lua scump și vindea ieftin, fără să știe cineva ce face el. Așa știa el să lucreze ca să câștige bunurile cerești.

CAPUL SFINTEI IPOMONI

Ajungând odată la Atena, împreună cu un părinte, unde aveam ceva treburi, ne-am dus și până la Mănăstirea Sfântului Patapie, unde se află moaștele sfântului. Mănăstirea se află mai

sus de Lutraki. Ajungând spre seară, am fost pri-miți să rămânem acolo peste noapte.

Ducându-ne să ne închinăm în biserică, maica de acolo ne-a zis: „Închinați-vă la capul Sfintei Ipomoni, să vedem dacă simțiți ceva”.

Când m-am închinat și am sărutat sfintele moaște, le-am simțit fierbinți de parcă ar fi avut căldură în ele. Atunci maica ne-a zis că în aceeași zi a venit o femeie care avea dureri groaznice de cap, dar atingându-se de sfintele moaște, i-a trecut imediat durerea.

După câteva zile a fost și o fată româncă pe care o cunoșteam și s-a închinat, simțind și ea căldura de la capul sfintei, primind multă bucurie în suflet.

SFÂNTUL GLUMET

Un părinte mi-a povestit următoarea minu-ne, care are puțin umor în ea.

Era o fată care dorea să se căsătorească, dar nu-și găsea partea. Spunându-i bunicii ei, aceasta i-a dat o icoană cu Sfântul Apostol Anania și i-a zis: „Ia această icoană și să te rogi 40 de zile la sfântul acesta, dar să știi că sfântul acesta este cam glumeț și mai face câteodată și unele minuni hazlii”.

Luând fata icoana, s-a dus acasă, a aprins o candelă în fața icoanei și s-a pus pe rugăciune și post. Când s-au împlinit cele 40 de zile, fata fiind supărată că nu i s-a împlinit dorința, a zis supă-rată către sfânt: „M-am rugat atâta timp și nu ai vrut să mă ascuți, de acum nu mai am nevoie de tine!”. Zicând acestea, a luat icoana și a aruncat-o pe fereastră, fără să se uite unde a căzut. După puțin timp, aude pe cineva bătând la ușă. Când a deschis, a văzut un tânăr cu capul spart și fiind plin de sânge pe față. „Mă iertați de deranj, a zis el, dar mi-a căzut această icoană în cap și văzând că a căzut de la geamul dumneavoastră, v-am adus-o înapoi”.

Atunci fata, cerându-și iertare, l-a rugat să intre să se spele și să-i bandajeze rana. După ce l-a îngrijit, l-a întrebat cum îl cheamă și tânărul a zis că Anania. Fata l-a rugat să treacă și în ziua următoare, ca să-i schimbe bandajul. Și așa, tre-când tânărul de mai multe ori, s-au împrietenit, iar apoi, după scurt timp, s-au căsătorit.

Sfântul a făcut minunea, dar în felul în care a spus bunica ei.

COPIII BINECUVÂNTAȚI

Cu patru ani în urmă am întâlnit în Bucu-rești o familie cu cinci copii de care m-am folosit foarte mult duhovnicește.

Mama copiilor este o femeie credincioasă, cu frică de Dumnezeu, fiind cadru medical, iar soțul este un om cu suflet bun, dar mai puțin credincios. Cele două fete mai mari ale familiei, fiind gemene, sunt căsătorite amândouă. Alte două fete și un băiat, care este cel mai mic copil al familiei, au fost crescuți în frică de Dumnezeu, deoarece mama era foarte apropiată de Biserică.

Fetița cea mai mare a reușit să atragă la bi-serică aproape pe toți colegii ei. Îmi spunea că-i

pare rău că termină clasa a opta și nu a reușit să-i aducă chiar pe toți la biserică. Această fată face acum Seminarul teologic și mi-a spus că vrea să intre în monahism. Sora ei mai mică este mai liniștită și tot timpul cu zâmbetul pe buze. Au un duhovnic bun cu care țin legătura permanent.

Îmi spunea mama lor că atunci când părin-tele Sofian a trecut la cele veșnice, a mers cu băiețelul, care avea șase ani, aproape de sicriu. Atunci băiatul i-a zis: „Uite, mamă, ce frumos zâmbește părintele și se uită la mine!”. Acest copil este cu totul deosebit. Vedea anumite lucruri pe care numai un om duhovnicesc putea să le distingă. Dacă vreodată se întâmpla să-l doară ceva sau se lovea, că era cam jucăuș, se ducea imediat la racla cu moaștele Sfântului Dimitrie și se ruga simplu, în felul lui, apoi se întorcea la mama sa spunând că nu-l mai doare nimic, deoarece sfântul l-a făcut bine.

Odată, îi spunea mamei lui: „Dacă merg pe drum ca să mă joc sau să-mi cumpăr ceva și mă lovește o mașină și mor, o să mă duc în iad, că m-a aflat moartea în lucrurile lumești, iar dacă merg la biserică sau la spovedit și mă lovește o mașină și mor, atunci o să mă duc în rai, deoarece-ce făceam aceste lucruri spre slava lui Dumnezeu”. Îmi mai spunea mama lui că de multe ori își puna mâinile pe cap și se văieta, gândindu-se ca nu cumva să-l prindă moartea în lucrurile lumești.

M-am minunat de gândirea acestui copil la vârsta de numai șase ani. Oare, noi cei mari cu anii, ne punem totdeauna în față problema mân-tuirii sufletului sau suntem nepăsători?

PĂRINTELE IULIAN,

DUHOVNICUL

Odată a venit în vizită la chilia noastră un duhovnic de la Mitropolia din Veria. Aflând că bisericuța noastră este închinată Sfântului Mare Mucenic Artemie, mi-a zis că o să-mi dea câteva părticele din moaștele sfântului, pe care, de altfel, le-a și adus.

După ce a vizitat schitul nostru, am fost împreună la Schitul românesc Prodromul, unde ne-am închinat la icoana Maicii Domnului Pro-dromița, care s-a pictat singură. Când am plecat, în apropierea schitului l-am întâlnit pe părintele Iulian, duhovnicul. Atunci preotul de la Mitropo-lie a luat binecuvântare și i-a cerut câteva sfaturi părintelui Iulian. Deoarece părintele nu știa gre-cește, i-am tradus eu. Printre altele, l-a întrebat cum să procedeze cu oamenii care vin la mărtu-risire, dar nu se pocăiesc. „Le-am dat canon, am încercat în toate chipurile, dar degeaba, și atunci le-am spus să se ducă la alt duhovnic, că eu nu pot să-i mai mărturisesc”.

Părintele Iulian i-a zis: „Nu trebuie procedat așa. Dacă tu îl alungi, altul îl alungă, atunci ce se va întâmpla cu el? Va deznădăjdui și se va duce la sectari sau în altă parte. Cu oameni ca aceștia trebuie avută multă răbdare, oricât de greu ar fi; nu trebuie alungați, ci ajutați prin sfânta rugăciune. Chiar dacă sunt mai neputincioși, Dumnezeu văzând răbdarea și dragostea duhovnicului, îi va întoarce la credință și îi va mântui”.

Atunci duhovnicul de la Mitropolie a zis: „Nimeni nu mi-a dat un asemenea sfat și a înce-put să mă mustră conștiința pentru persoanele pe care le-am alungat de la spovedit, căci, într-adevăr, mulți au plecat din biserică. Vai mie, ce am făcut!”.

Mulțumind părintelui, am plecat în drumul nostru. Pe cale, duhovnicul îmi repeta mereu ce mult s-a folosit de părintele Iulian și de sfaturile sale.

MINUNATA VEDENIE

Pe 5 decembrie 1902, după împărtășirea cu Sfintele Taine, o soră din Mănăstirea Vovideniilor din Tihnin, gubernia Novgorodului, cu nume-le Tecla, a dormit peste 20 de ore (de la 9.30 di-mineata, până la ora 6 a doua zi).

Venind de la biserică, de la Sfânta Liturghie, a simțit o slăbiciune și, lucru ciudat, de-abia s-a descălțat la un picior, că a și adormit și a început a suspina și a se văieta strașnic. Din ochi îi curgeau lacrimi și tot trupul îi tremura puternic, ca de o spaimă mare. Uneori parcă era moartă, abia simțindu-se suflarea ei și toată fața îi era scaldată în sudoare. Multe călugărițe veneau să se uite la dânsa și gândeau că nu va mai trăi până dimineața.

La ora 23 a fost chemat doctorul, care a constatat că pulsul era normal, dar de trezit nu a putut să o trezească. A încercat să-i ridice pleoa-pele, dar nu se ridicau, iar gura îi era încleștată. I-au dat să miroase spirt, dar nu se vedea nici un semn de trezire, așa că au lăsat-o până când s-a trezit ea singură.

De la ora 15 până la ora 18 s-a luminat la față și surâdea mereu, și chiar dacă mai suspina se vedea că era din cauza bucuriei, nu a fricii. În cursul acestor trei ore, ea a zis tare de trei ori „Doamne!”, dar tot surâzând. Pe urmă a mișcat mâinile ca și cum s-ar fi străduit să prindă ceva și a zis tare: „Tu, Împărăteasă cerească!”. După aceea a stat culcată și tot zâmbea și a zis încă o dată „Doamne!” și s-a trezit.

Sora aceasta trăiește în mănăstire de la 17 ani. Mai că nici nu știe carte. Citește cu greu Psaltirea și în toate zilele face ascultările mănăstirii, având o viață tare bună. La muncă osârd-nică, blândă, smerită. Cu un cuvânt, trăiește în frica lui Dumnezeu. Acum are 33 de ani. Câțiva ani a trăit pe lângă Maica Stareță care era bolna-vă, îngrijind-o cu dragoste și slujindu-i fără vi-cleșug. La început vorbea incorect, pentru că era din gubernia Oloțkaia și în satul lor se vorbea un dialect deosebit. De soarta dreptilor și păcătoșilor are puțină înțelegere, așa că nu putea fi înșelată cu vreo nălucire [autoînchipuire – n.tr.]

Ea a povestit următoarele:

„Când am adormit, văd că vine la mine sora mea de sânge, Pelaghia, care a murit de ofiță acum 13 ani, la vârsta de 16 ani. Pelaghia avea coroană pe cap și straiete albe și mi-a zis zâmbind: «Haide cu mine», iar eu m-am dus cu dânsa.

Am mers împreună pe un deal drept și am ajuns la un loc foarte întunecos, greu de descris. Pe ambele părți erau prăpăstii. Într-una din ele cădeau călugări, iar din cealaltă ieșeau. Aici sora mea s-a făcut nevăzută și au venit la mine doi tineri luminați. Erau așa de frumoși, cum la noi nu erau. Ei mi-au zis: «Haide». Iar eu am între-bat: «De ce călugării aceștia cad în groapă?». Ti-nerii mi-au răspuns: «Pentru viața lor cea cu ne-luare aminte din mănăstire. Ei cad și iar se ridică și se vor mântui numai cu boală și durere». Unul din tineri s-a făcut nevăzut, iar celălalt a mers cu mine și mi-a zis: «Priveghează (roagă-te – n.tr.), fă-ți cruce și hai cu mine». M-a apucat de mână și am pornit.

Locul era întunecos și îngust și el mergea tare grabnic, încât eu de-abia îl urmam. Îndată au

venit strașnicii (diavolii). În mâini țineau o hârtie mare scrisă cu litere mari și au adus-o în fața ochilor mei și am văzut scrise toate păcatele mele din copilărie. În timpul acesta a venit celălalt tânăr și am văzut la el aripi. Am priceput că acela a fost îngerul păzitor. El a zis cu glas aspru: «Nu îndrăzniți a înfricoșa astăzi acest suflet. E împăr-tășit și nu vă arătați înaintea noastră!». Atunci am văzut că hârtia s-a făcut cu desăvârșire cura-tă, păcatele mele toate s-au șters și strașnicii au fugit. Atunci m-am dus cu tânărul cel dintâi îna-inte, iar îngerul păzitor s-a făcut nevăzut.

Calea era foarte îngustă, încât eu mergeam cu greu, pe o coastă, cu cel ce mă ducea. Urcam pe o scară întunecoasă pe care strașnicii chiar dacă se arătau, nu mă puteau prinde. Am ajuns apoi cu tânărul la trei cuptoare mari cu foc, unde strașnicii alergau cu cârlige. În cuptor, pe piroso-tii, erau parcă niște lemne care ardeau, dar straș-nicii le scoteau ca pe niște tăciuni și le băteau cu ciocanul. Îndată din tăciune se făcea om și cu un răcnet foarte mare era aruncat iar în cuptor. Aici eu m-am înfricoșat foarte tare și mă temeam că și eu voi cădea tot acolo, dar tânărul a zâmbit și mi-a zis: «Fă-ți cruce și haide înainte!». După ce am plecat, l-am întrebat: «De ce oamenii aceia sunt puși în cuptoare cu văpaie?». Tânărul mi-a răs-puns: «Aici au căzut toți creștinii care numai cu numele erau creștini, iar lucrurile lor erau necu-viincioase: nu cinsteau sărbătorile, se înjurau cu cuvinte urâte, se îmbătau dis-de-dimineață. Priveghează, fă-ți cruce și haide cu mine». Și m-am dus înainte.

Apoi am sosit la un loc foarte îngust. Aici erau două scări înalte cu foarte mulți diavoli pe dânsele. De o parte a scărilor era o prăpastie, iar de cealaltă era un cazan cu smoală clocotită. În cazanul acesta au azvârlit un om care tare se văieta, iar împrejurul cazanului era mulți oameni. Eu am întrebat pe tânăr: «De ce îi azvârle în cazan pe acești oameni?». El mi-a răspuns: «Pen-tru ținerea de minte a răului și pentru trufie, iar în prăpastie cad pentru clevetire și osândire».

Mergând tot pe acea cale îngustă am sosit la o groapă care nu avea pod peste ea, iar din groapă se auzeau răcnete și vaiete groaznice. Apoi am intrat într-înșă și am văzut mulțime de oameni. Unii erau îmbrăcați foarte rău, alții erau cu totul goi. Ei ședeau cu spatele unul la altul și nu se vedeau. Îndată parcă locul acela s-a clătinat, a clocotit și eu l-am întrebat pe tânăr: «De ce aceasta?». Tânărul mi-a răspuns: «Acum aici a venit un suflet păcătos». Și la întrebarea mea de ce oamenii aceia nu se vedeau unii pe alții, tânărul mi-a răspuns: «Acești oameni trăiau pe pă-mânt fără grijă, erau indiferenți față de cei din jurul lor. Acum lor nu le este pomenire, de aceea nu văd nici mângâiere. Cu pomenire (la Sfânta Liturghie – n.tr.) i-ar putea răscumpăra, dar n-ar cine-i pomeni».

Ieșind din locul acela am mers iarăși pe o cale îngustă și încă departe fiind, am auzit țipete și văicăreli. Apoi am sosit la o altă vale unde era multă lume. Toți ședeau cu capetele plecate pe piept. Aici tânărul m-a lăsat pe mine și eu tare m-am înfricoșat când am văzut strașnicii ce au început să mă sperie. Ei voiau să mă apuce cu cârligele lor lungi și să mă pună pe cântarul care era în mijlocul aceluia loc și pe care se cântăreau faptele cele bune și cele rele. Eu m-am speriat tare și toată m-am înfricoșat și m-am cutremurat. Îndată am văzut că a venit îngerul păzitor și mi-a adus basmăluța pe care am dat-o odată la un sărac. A azvârlit-o pe cântar și a tras toate faptele mele cele rele. Eu m-am bucurat și am ieșit din locul acela. Îngerul meu păzitor s-a făcut nevăzut și a venit iar tânărul și am mers mai departe. El mergea prea repede, încât eu nu reușeam să-l urmez și nu mai puteam de osteneală. Tânărul mă îmbărbăta și zicea: «Fă-ți cruce și priveghează». Eu făceam cruce și mergeam cu ușurință.

Așa am ajuns la un loc lângă care se simțea miros greu și se auzeau vaiete. În acel loc am vă-

zut o femeie care ședea în mijloc. Hainele ei erau toate pline de sânge, de asemenea și capul. Împre-jurul gâtului era un șarpe ce avea gura înfiptă în buzele ei și cu coada o plesnea peste urechi. Alt șarpe mare era încolăcit în jurul picioarelor și cu gura ajungea la pieptul ei și se înfingea în sânul ei. Ea mă chema cu mâna și mă ruga să o ajut. Lângă dânsa era parcă un berbec, dar cu față de om, care m-a înfruntat foarte fioros. Eu am înce-put a-l ruga pe însoțitorul meu să nu mă lase pe mine și am ieșit împreună din acel loc. L-am în-trebat: «De ce pătimește femeia aceasta?». Mi-a răspuns: «Această curvă s-a predat pe sine toată poftelor sale și aici primește plata pentru toate lucrurile ei».

Mergând mai departe, am ajuns la un locaș foarte mare și înalt. Mai jos de acest locaș era o prăpastie mare cu vâlvătaie. În mijlocul locașului era un stâlp învăluit de șerpi. Pe stâlpul acesta erau parcă întărite polițe (console) ce se clătinau și mulți oameni erau pe polițele acelea. Toți erau foarte groaznici la vedere, iar strașnicii îi arun-cau pe acești oameni în prăpastie. Diavolii ru-peau hainele de pe ei și îi trăgeau cu cârlige în prăpastia fără fund, unde era o așa putoare că mă înăbușea. Eu mă temeam foarte că și pe mine mă vor arunca acolo. Șerpilor își deschideau gurile la mine și voiau să mă înghită, iar un șarpe avea trei capete. Eu am întrebat: «Pentru ce păcate păți-mește acest norod?». Tânărul a răspuns: «Pentru păcatele sodomiților».

Pe urmă, tânărul m-a dus la niște porți de sticlă prin despărțitura cărora am văzut un loc în mijlocul căruia erau mese așternute. Pe mese erau samovare ce fierbeau. Pe farfurii erau șoa-reci, broaște și diferite spurcăciuni. Lângă mese erau mulți oameni și mulți dintre ei săreau în foc și toți răcneau, parcă cereau ceva. Însă strașnicii îi opreau cu apă fierbinte din samovare. Tânărul, l-a întrebarea mea, a răspuns: «Ei nu cinsteau sărbătorile. Dimineața, în timpul Sfintei Litur-ghii, ei mâncau, beau și se îmbătau». Nu departe de norodul acesta, alții săreau în foc și când se opreau, strașnicii îi sileau să sară iar. «Aceasta pentru că în timpul slujbei se ocupau cu fel de fel de jocuri», a zis tânărul. Lângă acest locaș am văzut o femeie care mergea și scrâșnea cu dinții. În gură avea otravă și se chinuia ba să o scuipe, ba să o înghită, dar nu putea. Tânărul a zis că pătimește pentru mâncarea cea de fruct din timpul postului.

Aici am intrat într-un alt locaș, nu prea mare, unde erau câțiva oameni spânzurați de mijlocul pântecelui și de limbă. Ei se văietau tare, iar eu m-am înfricoșat foarte și l-am întrebat pe tânăr: «De ce aceștia sunt spânzurați așa?». «Acești oameni sunt cumetri, trăiau rău. Au avut împreunare trupească între dânșii».

Pe urmă am mers iar pe o cale întunecoasă și strâmtă și am ajuns la un loc în mijlocul căruia era un om cu lanțuri înroșite în foc băgate în urechi, lanț ce avea capetele prinse de doi pereți. Altul avea limba scoasă și strașnicii o tăiau cu un cuțit știrb de foc. La al treilea îi ieșeau flăcări din urechi. «De ce așa chin?», am întrebat eu. «Pri-mul ședea în biserică cu neluare aminte, nu asculta cântarea și citirea, ci își întorcea capul, iar acum e prins cu lanțuri. Celălalt vorbea în bi-serică și de aceea îi taie limba. Al treilea asculta cleveteala și o spunea la alții, de aceea îi ies flăcări pe urechi».

Din acest loc am ajuns apoi la o fântână de gheață la care ședea o femeie și vărsa apa cu gă-leata în amândouă părțile. «Ce făcea femeia aceea?», am întrebat. «Făcea nedreptate. Vindea lapte, dar punea în el apă, de aceea acum e pusă să despartă laptele de apă», a răspuns tânărul.

Apoi am pornit pe o cale întunecoasă și îngustă, iar tânărul parcă zbura, așa de repede mergea. Și fiindcă mă trăgea de mână, i-am spus că nu pot merge așa de repede, dar el a zis: «Pri-veghează, fă-ți cruce și mergi». Apoi am simțit că ne suim pe o scară. Îndată, la

picioarele noas-tre a căzut un om și s-a dus în adâncimea de sub scară, iar strașnici au venit din nou și eu m-am speriat tare rău. Când am trecut scara, l-am între-bat pe însoțitorul meu de ce l-au aruncat pe omul acela în adânc. «Acest om a trecut toate vămile, dar pe aceasta nu a trecut-o, pentru că a fost aspru și nemilostiv».

După aceasta, abia mă țineam după tânăr, așa de repede mergea, și îndată am auzit un vuiet și am văzut înaintea mea flăcări. Aici tânărul s-a făcut nevăzut de mine și eu m-am aflat lângă o râpă de foc în care apa tare mă învăluia, dar nu ca și cum ar fi mișcată de vânt, ci nu știu cum se învărtea, într-un chip deosebit. În râpa aceea era foarte multă lume, iar peste râpă erau întinse două nuiiele subțiri și l-am văzut pe însoțitorul meu de cealaltă parte a râpei. El mi-a zis: «Treci încoace», dar eu i-am spus că mă tem să nu cad în râpă și nu pot merge. «Mergi, nu te teme, doar mă cunoști». «Nu te cunosc, la noi nu sunt așa ca tine», am răspuns eu. El îmi zice iar: «Tu mă cunoști. Din tinerețe mă iubești și te rogi mie și eu te-am adus pe tine în aceste locașuri». «Nu, eu nu te știu pe tine», i-am răspuns iarăși. «Eu sunt Marele Mucenic Gheorghe», mi-a răspuns el, apropiindu-se de mine. Demonii mă alungau, zi-când că nimeni nu va trece de acea râpă. Sfântul Gheorghe m-a luat de mână și m-a trecut peste râ-pă, iar îngerul a zburat. De amândouă părțile s-au făcut pereți și nu vedeam râpa, așa încât, fără frică, mergeam cu Marele Mucenic Gheorghe.

În râpă erau mulți oameni care se străduiau să iasă, dar iar se afundau și ziceau: «Amar nouă, amar nouă!». În râpă am văzut un țăran cunoscut mie, din satul nostru, care striga: «Ce cauți aici? Pleacă! Nu vei suferi nici o scânteie din focul acesta!». «Aici vor fi toți sinucigașii și creștinii care numai se numesc creștini, dar fac lucruri necreștinești; toți aceia vor fi în râpa aceasta, mai jos decât necredincioși. E greu, e foarte greu, trebuie multe lacrimi și rugăciuni pentru această slobozire».

Noi tot mergeam pe mal. Norod în râpă era tot mai puțin și mai puțin. La urmă am venit pe un pod și am trecut pe dânsul. Îndată am dat de zăpadă mare, spulberată de vânt și mergeam foarte greu. Abia scoteam picioarele. Era foarte frig, așa de frig, că simțeam toate măduarele mele că se răcesc. Atunci Sfântul Mare Mucenic Gheorghe mi-a zis: «Priveghează și fă-ți cruce».

Am venit apoi la un câmp mare acoperit cu gheață foarte groasă și era mare viscol. Aici Sfântul Gheorghe s-a făcut nevăzut de la mine și am văzut călugări pe care i-am cunoscut după haine. Aveau părul răvășit și tremurau. Dinții le clănțăneau de frig. Mie mi s-a făcut milă de dânșii și mă întrebam de ce au căzut călugării aceia aici. Nevăzând pe Sfântul Gheorghe, m-am spăimântat. Mă gândeam că și eu voi rămâne aici, dar iată am simțit un val de căldură și îndată am văzut lângă mine pe Sfântul Gheorghe, care mi-a zis: «Acești călugări au trăit în mănăstire (purtând veșmântul Împărătesei cerești), dar vie-țuiau fără grijă. Ascultarea o făceau cu nebagare de seamă și la masă cărteau. Acolo pe pământ ei băteau mult cu limba, iar aici Dumnezeu i-a pus să bată cu dinții. Însă pentru rugăciunile Împără-tesei cerești, ei sunt izbăviți de focul cel veșnic».

De la acest câmp, noi am mers mai departe și simțeam că se face tot mai cald și o lumină neobișnuită se revârsa pe locul unde mergeam. Îndată am văzut un câmp mare, acoperit cu iarbă și flori. Sfântul Gheorghe a zis: «Acesta este pă-mântul cel făgăduit și cei blânzi îl vor moșteni». Eu am simțit o așa de mare veselie și bucurie, încât am început a râde. Și cu cât mergeam mai înainte, iarba se făcea mai mare și florile mai frumoase, iar lumina se făcea ca și cum ar fi fost de la soare. La mijlocul acestui deal era o bise-rică, iar lângă ea un cerdac mare unde erau multe mantii care se schimbau cu unele albe. Cei care nu erau vrednici se

arătau ca tăciunii de negri, și eu am văzut pe câțiva așa, dar nu am cunoscut pe nici unul. Lor nu le este nici muncă, nici foc, dar ei nu-s vrednici ca să fie dezlegați de mâini. Ne-am urcat pe scări la tindă și am auzit o cântare așa de minunată, încât nu am cuvinte să spun. Cânta: «Sfânt, Sfânt, Sfânt Domnul Savaot...» și «Învie-rea lui Hristos văzând...». În biserică era o așa frumusețe că nu-i cu puțință de povestit. Ușile bisericii erau parcă din mărgăritar și luceau cu diferite focuri. În biserică erau foarte multe co-loane. Lângă ele ședea călugărițe. După largi-mea bisericii, ele păreau tare puținele. Eu am cunoscut unele călugărițe și surori ale noastre încă vii, dar Sfântul Gheorghe mi-a zis: «Te vei întoarce înapoi la marea vieți. Deci, nu spune nimănui pe cei vii pe care i-ai văzut aici, ca să nu se trufească înștiințându-se de starea lor. Restul poți să spui tot».

În biserică era minunat de bine, încât mer-gând, am strigat: «Doamne!». În mijlocul bisericii era un munte înalt și mare, parcă de cristal, ce se revărsa cu felurite flori. Eu am vrut să privesc în sus, dar acolo era așa de luminat că m-a orbit și am plecat capul. Sfântul Gheorghe mi-a zis: «Biserica aceasta e pregătită pentru călugării cei de pe urmă, însă ei vor fi puțini. Nu sunt acum pe pământ învățători și povățuitori și nu pot mulți să se mântuiască, de aceea, ce fericire le-a gătit Domnul!».

Minunându-mă de toate frumusețile acestea, am putut zice numai: «Doamne, Doamne!». Îndată Sfântul Gheorghe mi-a zis: «Privește, privește! Iată, vine Împărăteasa cerurilor!». Eu am privit și am văzut o preaslăvită Femeie cu nespūsă fru-musețe, cu coroană și îmbrăcată în porfiră. Ea se pogora din văzduh și aproape, aproape a venit lângă mine, așa încât am vrut să o apuc cu amân-două mâinile și am strigat: «O, Împărăteasă, tu, cerească!». Ea, surâzând, mi-a făcut cruce de trei ori și a zis: «Sfinte Gheorghe, întoarce acest su-flet înapoi». Ne-am închinat ei, în timp ce se înălța. Atunci Sfântul Gheorghe mi-a zis: «Roa-gă-te ei, roagă-te pururea. Ea este Apărătoarea tuturor creștinilor. Ziua și noaptea ea se roagă înaintea Fiului și Dumnezeului ei. Dar îndeosebi se roagă pentru călugări, ca să nu fie rușinat veșmântul ei, pe care călugării îl poartă».

În biserică pe analog era Evanghelia și icoa-na Maicii Domnului. Atunci toți au mers câte doi și au sărutat Evanghelia și icoana. Și eu cu Sfân-tul Gheorghe am făcut la fel.

După ce am ieșit din această biserică, am intrat alături, în altă biserică, mai mică. În mijlocul bisericii erau trei mese, iar împrejurul lor stăteau tineri preafrumoși și copii ce împleteau cununi din multe și felurite flori ce se aflau pe aceste mese. Tinerii îi învățau pe copii să împle-tească cununi și cântau împreună «Aliluia!». Între acești copii am văzut pe nepotul meu care a murit anul acesta. El a surâs văzându-mă, dar n-a venit la mine și mi-a venit să plâng, fiindcă n-a venit la mine. Aici eu am stat mult și nu voiam să plec, dar Sfântul Gheorghe m-a luat de mână și am ieșit din biserică. La întrebarea mea, pentru cine se împletesc aceste cununi, Sfântul Gheor-ghe a răspuns: «Pentru cei drepti».

Nu departe de această biserică, am văzut trei mănăstiri. Sfântul Gheorghe mi-a zis: «Aces-tea sunt mănăstirile egumenelor de la Vovide-nie». Când am ajuns la una din mănăstiri, din ea a ieșit egumena noastră, Rafaila, nu demult răpo-sată. Ea s-a întors către mine și a zis: «Îți trebuie încă să te trudești în mănăstirea ta». Și m-a întrebat: «Cum mai trăiești?». Când am vrut să-i spun, mi-a zis: «Eu știu. Pe toate le știu. Să ajute Dumnezeu maicii Apolinaria. Eu pentru dânsa și pentru toate surorile mă rog».

Când maica s-a dus de la mine, am venit la o căsuță frumoasă, la ușa căreia era stareța Ludmila. Ea mi-a zis bucuroasă: «A, știu! Ai venit aici, dar e prea devreme pentru tine, încă nu te

voi lua!»). Stareța m-a dus în chilie unde erau multe icoane și era tare bine la dânsa. Pe urmă s-a așezat la masă și nu știu ce scria. Îndată s-a auzit sunetul clopotelor și stareța a zis: «Acum du-te acasă, că eu trebuie să merg la Sfânta Liturghie».

După ce am ieșit de la dânsa, am întâlnit pe maica Polixenia. Ea s-a bucurat foarte când m-a văzut și mi-a zis: «Ah, Teclușa, tu de acum ești aici!? Dar parcă este devreme pentru tine». M-a îmbrățișat și apoi mi-a arătat chilia ei. Aceasta era o căsuță frumoasă cu un rând de ferestre. Ea a zis: «Eu știu tot și mă rog pentru ucenicele mele și plâng pentru ele».

Când s-a depărtat, am întâlnit pe stareța mea cea dintâi (mai mare la lăptărie, în ograda vite-lor). Ea s-a bucurat și m-a îmbrățișat, zicând: «Și tu, Teclușa, ai venit aici!?!». Eu am întrebato pe dânsa: «Maică, parcă dumneavoastră sunteți moarte. Bine vă este vouă aici?!». «Mai înainte nu era prea bine, răspunse ea. Eram împreună cu păcătoșii. Dar surorile, în șase săptămâni, s-au rugat pentru mine și acum mi-e tare bine».

Ea s-a dus și am rămas singură în mijlocul câmpului unde Sfântul Gheorghe mi s-a arătat și am mers înainte împreună. Câmpul se făcea tot mai frumos. Departe se vedeau niște porți. Îndată am văzut mergând pe câmp călugări îmbrăcați în mantii albe, luminate și strălucite și cu cununi de aur și de argint pe cap. Mergeau și mulți preoți în veșminte de aur, cu cununi pe cap și cruci în mâini. Într-una din cete am văzut pe preotul nos-tru, care avea viață foarte bună. Înaintea călugă-rițelor mergeau egumenele cu toiège în mâini. Am cunoscut multe din surorile cele răposate. Unele rasofore erau în mantii albe cu cununi de aur, altele în mantii albe cu cununi de argint, iar altele purtau în mâini buchete de flori minunate. Toate călugărițele cunoscute mă salutau și surâ-deau. O soră mi-a zis: «Teclușa, și tu ai venit la noi? Dar nu de tot. Tu te vei întoarce înapoi!».

În fruntea preoților mergea episcopul cu mitră, tot în aur, cu cruce în mână, iar în cealaltă ceată am cunoscut pe trei ieromonahi din mănăs-tirea cea mare din Tihnin, dintre care părintele Claudian, cu cruce în mână. Toți erau veseli și toți aveau ca la 30 de ani. Iar mirenii, pe margini, de amândouă părțile, erau așa de mulți precum țânțarii în văzduh. Toți intrau pe porți. Îndată lângă mine s-a arătat un bătrân alb în haină lu-minoasă împodobită cu cruci. Eu l-am cunoscut pe dânsul că e Sfântul Nicolae. «Haide, de acum trebuie să te întorci înapoi». Și eu m-am dus cu dânsul într-un loc unde n-am văzut pe nimeni, apoi la un câmp ce semăna cu câmpul nostru de fâneată. Parcă numai curgerea (panta) râpei de la marginea câmpului era alta și partea de la răsărit. Aici am văzut călugărițele și surorile noastre. Unele cărau iarbă, altele greblau. Ele cântau un psalm frumos. Deodată în văzduh a luminat ceva și am văzut deasupra locului aceluia o cunună de aur ce se făcea tot mai mare și mai mare. La ur-mă s-a făcut cât secerătura noastră. Această cu-nună odată se ridica, iar altădată cobora. Din par-tea de răsărit mergea egumena cu toiagul și le binecuvânta pe toate cu semnul Sfintei Cruci. Eu m-am întors și m-am uitat la râpă. Aici era tare întuneric. Pe mal erau unele din viețuitoarele mă-năstirii noastre. Părul lor era lăsat slobod. După cum se vedea, ele voiau să treacă dincolo, de cealaltă parte, dar cum se apropiau, malul râpei se surpa și ele, în loc să se apropie tot mai mult, se depărtau. Mie mi s-a făcut milă de dânsule.

Deodată s-a arătat părintele Claudian în veșminte, cu crucea în mână și mi-a zis: «Nu spune nimănui pe cine ai văzut peste râpă. Ele se vor pocăi, poate, cu mila lui Dumnezeu». După aceste cuvinte, l-am văzut lângă el pe Sfântul Ierarh Nicolae, care mi-a spus: «Acum, haide, eu te voi petrece» și imediat am venit în chilie. Eu m-am culcat pe pat, iar el s-a dus în ungherul cel mare (cu icoane) și s-a făcut nevăzut. Îndată se deschide ușa chiliei și intră maica noastră răpo-sată, Rafaila, egumena, în mantie strălucitoare și cu cunună pe cap. După

dânsa intră altă călugă-riță, iar haina neagră a ei era încă și mai străluci-toare și pe cap avea coroană. Ea stătea în urma maicii starețe și surâdea, iar maica a venit la mine și mi-a zis: «Iată, acum tu ești bolnavă. Să-ți faci Sfântul Maslu și te vei îndrepta. Ție îți trebuie încă să te trudești în mănăstirea noastră». Aici maica mi-a făcut de trei ori cruce. Au am între-bat-o: «Maică, cine-i aceasta cu dumneavoastră?». Maica mi-a răspuns: «Aceasta-i a noastră binecredincioasă împărăteasă, schimnica Daria». Ea stătea și surâdea și de departe îmi făcea cruce, apoi s-au făcut nevăzute amândouă.

După aceasta eu m-am trezit, am privit prin toată chilia și... cât de scârnăvă și întunecoasă mi-a părut după cele ce am văzut! Eu am plâns în auzul tuturor, de ce m-am întors, de ce sunt iar pe pământ în mijlocul acestui noroi? La început n-am cunoscut pe niciuna din cele ce erau cu mine, așa de rele și de negre mi-au părut mie după ce le văzusem pe acelea pe câmp și pe cele ce mergeau în cete. Această necunoștință nu a ținut prea mult. Eu mi-am venit cu totul în sine-mi și le-am cunoscut pe toate. Primele cuvinte ale mele către dânsa au fost: «Copilelor, nu faceți nimănu rău. Despre răul ce va fi în cealaltă lume, groaz-nic este a și gândi»”.

Epilog sau

Sufletul îngrozit de cele văzute!

După această vedere în vis, ea a șezut cul-cată în așternut 10 zile. Era tare slabă, mai mult moartă decât vie. Îi era foarte frică. În toate nopțile ardea lampa și două sau trei maici veneau cu rândul să rămână peste noapte cu ea. Numai cu sora cea mai mare nu se temea să rămână. Așa era de slăbită, că dacă nu o sprijinea cineva, după ce se ridica din așternut, cădea. În aceea zi, seara, i s-a făcut Sfântul Maslu și apoi putea să stea în picioare, dar cu greu. În vremea citirii Evanghe-liilor era ținută de subțiori, dar după citirea ulti-meii Evanghelii, ea a simțit putere și o oarecare întărire deosebită. Din acea zi a început a se îndrepta, iar acum este desăvârșit sănătoasă și um-blă la toate ascultările. Frica i-a trecut. Ea tră-iește și astăzi (în anul 1910).

CUVIOSUL PATAPIE

În urmă cu doi ani am fost la Mănăstirea Cuviosului Patapie care se află în Lutraki. Acolo am întâlnit o tânără care mi-a povestit cum l-a văzut ea pe Cuviosul Patapie. Această tânără se numește Ecaterina și este fiică de doctor.

Odată, venind împreună cu tatăl ei, au ră-mas la slujbă, apoi el a plecat (Trebuie amintit faptul că de jos, de la parcare mașinilor, până sus la mănăstire este o distanță destul de mări-șoară și se poate ajunge numai pe treptele din piatră, fiind foarte abrupt de urcat). Tatăl ei, luând mașina din parcare, a plecat spre casă. Pe drum a întâlnit un părinte bătrân care urca spre mănăstire. După ce s-a îndepărtat de el, s-a gân-dit că ar fi bine să se întoarcă și să-l ducă până sus la mănăstire. Ajungându-l din urmă, l-a che-mat în mașină, apoi l-a întrebat:

– De unde vii, părinte, și cum de mergi pe jos?

– Am fost până la Mănăstirea Sfânta Treime din vale și m-am închinat, iar acum mă întorc înapoi la mănăstirea mea.

După ce au ajuns în parcare, părintele a coborât, luându-și și geanta pe care o avea cu el. Apoi doctorul a sunat-o pe fata lui, Ecaterina, care se afla în curtea mănăstirii, și i-a zis:

– Fata mea, vezi că am adus un părinte cu mașina și acum a pornit să urce treptele înspre mănăstire. Te rog să ai grijă de el!

– Tată, îl văd! Tocmai a ajuns lângă mine!

– Poate este altul, căci părintele tocmai a plecat de aici și are o geantă de piele în mână, zise doctorul.

– La fel este și părintele de lângă mine și are barba albă.

Nemaiînțelegând ce se întâmplă, doctorul și-a luat mașina și a plecat. Pe drum însă se tot gândea la părintele cu barbă albă și deodată și-a dat seama că seamănă exact cu Sfântul Patapie din icoană.

Ecaterina i-a sărutat mâna părintelui și i-a urat bun venit, după care părintele a intrat în biserică să se închine și a dispărut fără urmă. Atunci și-a dat seama și Ecaterina că a fost Cuviosul Patapie.

După ce mi-a povestit toate acestea, i-am zis Ecaterinei:

– Cred că Sfântul Patapie te vrea aici în mănăstire lui.

Atunci ea a zâmbit cu smerenie și mi-a zis că poate după ce va termina școala.

Într-adevăr, Ecaterina a terminat școala și a intrat ca soră în mănăstirea Cuviosului. Este cea mai tânără din mănăstire. Bunul Dumnezeu să o țină în smerenie și în mănăstire până la sfârșitul ei.

LUPTA CU DIAVOLUL

Având unele treburi prin Atena, am trecut și pe la o familie de români. Printre altele, femeia casei mi-a povestit că, odată, într-o miercuri, a fost ispitită să mănânce de fruct și nu orice, ci carne. Avea pregătit ceva bun și nu a rezistat ispitei și a mâncat. De obicei ținea toate posturile de peste an.

Noaptea, după ce a adormit, a văzut pe dia-volul venind la ea și strângând-o de gât. Simțea că nu mai poate respira și o paralizase cu totul. Doar mintea o avea limpede. Atunci a strigat din adâncul sufletului la Maica Domnului să o ajute.

În acel moment, a văzut-o pe Maica Dom-nului, după cum era în icoana de pe peretele casei. La apariția ei, diavolul s-a făcut nevăzut, iar femeia a început să plângă în hohote și să se roage Maicii Domnului. Atunci s-a trezit și soțul ei și văzând-o plângând așa de tare, a întreat-o ce s-a întâmplat. Nu putea să vorbească deoarece era cuprinsă de spaimă și neliniște.

După ce s-a mai liniștit, i-a povestit soțului cele întâmplate, apoi mulțumind amândoi Maicii Domnului s-au hotărât să nu mănânce niciodată de fruct în zilele de post.

INELUL SFINTEI ECATERINA

Am cunoscut o tânără care avea mare evlavie la Sfânta Mare Muceniță Ecaterina. Ea mi-a povestit că, odată, stând de vorbă cu soacra doamnei la care lucra, i-a zis că ar dori să meargă și ea la Sinai, la moaștele Sfintei Ecaterina. Atunci acea doamnă a început să râdă și i-a zis:

– Cum poți să mergi tu acolo, deoarece nu ai nici bani, nici acte. Asta ar fi imposibil!

– Dacă vrea Maica Domnului și Sfânta Ecaterina, mă ia pe sus și ajung acolo fără bani și fără acte. Cine merge acolo primește ca binecu-vântare un inel și dacă o să vrea sfânta, o să mă ajute și pe mine, a zis ea.

În ziua următoare era 25 noiembrie, ziua Sfintei Ecaterina. Tânăra s-a dus la biserică împreună cu soacra doamnei. La sfârșitul Sfintei Liturghii, vede că se apropie de ea o femeie tânără, îmbrăcată simplu și modest, o privește cu blândețe și-i zice:

– Știu dorința ta și știu că dorești să ai acest inel, și Dumnezeu vrea...

Nu a mai continuat, ci i-a pus pe deget un inel și a dispărut fără urmă, deoarece venise și doamna respectivă să vadă ce se întâmplă.

Fata, luând inelul, simțea că plutește de bucurie. Apoi ridicându-și privirea și vrând să-i mulțumească femeii necunoscute, nu a mai vă-zut-o; dispăruse. A căutat-o prin toată biserica, dar nu a găsit-o. Atunci și-a dat seama că a fost Sfânta Ecaterina. Soacra doamnei, văzând aceas-ta, a rămas fără grai, nemaiîndrăznind să zică ceva. Pe inel scria: „Doamne Iisuse Hristoase, miluiește-mă!”.

PĂRINTELE DOMETIE,

ROMÂNUL

Stând de vorbă cu un grec care lucrează de mic în Sfântul Munte, mi-a povestit că, pe când era tânăr, l-a cunoscut pe părintele Dometie, ro-mânul, care a viețuit la Chilia Sfântului Ipatie de pe teritoriul Mănăstirii Vatopedu. Mergea de multe ori la părintele și-l ajuta la treabă.

Odată, pe când se afla în port și descărca saci de pe catări, mai era acolo un alt om care avea probleme mari cu stomacul. După ce au terminat de descărcat, omul bolnav s-a pus jos deoarece avea mari dureri. Văzându-l, părintele Dometie, care se afla în apropiere, l-a întrebat ce s-a întâmplat. Acesta i-a zis:

– Lasă-mă, părinte, că nu mai pot. Dacă îți spun ce am, mă poți ajuta cu ceva? Am fost la toți doctorii și nu m-a ajutat nici unul!

Atunci părintele i-a zis să aibă încredere în Dumnezeu și l-a luat la chilia lui, tratându-l cum a știut el și, în scurt timp, i-a trecut durerea. Povestea omul acela mai târziu că de atunci nu a mai avut probleme cu stomacul.

Un alt caz a fost cu copilul unui bogătaș care era paralizat. După ce a fost pe la mai mulți doctori, l-a îndrumat cineva și la părintele Do-metie. La început ezita să vină, dar, până la urmă, a venit, gândindu-se că nu are nimic de pierdut, copilul fiind adus cu targa. După o

lună și ceva, copilul a plecat din Sfântul Munte pe picioarele lui.

Aceste minuni mi le-a povestit grecul cu lacrimi în ochi, spunând că nu poate să le uite deoarece le-a văzut chiar el cu ochii lui.

MINUNILE DIN EGIPT

Cu două zile în urmă am fost la Mănăstirea Vatopedu unde se prăznuia Brâul Maicii Domnului. Acolo am întâlnit un părinte bătrân care mi-a povestit câteva minuni petrecute recent în Egipt.

O familie musulmană călătorea cu mașina personală și au avut un accident foarte grav în care au murit cei doi părinți, iar copiii, doi la număr, au fost foarte grav răniți, fiind în comă.

După ce au fost îngropați părinții, rudele acestora i-au îngropat și pe copii, cu scopul de a le moșteni averea. După douăzeci de zile, trecând cineva prin apropierea mormântului, a auzit niște strigăte înăbușite. Chemând și pe alții, au desfă-cut mormântul și i-au găsit pe copii vii și sănă-toși. Fiind întrebați cum au reușit să trăiască atâtea zile, au răspuns că în fiecare zi venea un om luminat care avea găuri în palme și din gău-rile acelea picura un fel de apă cu care se hră-neau. Și cât timp stătea El acolo, o învia și pe mama lor. Acel om le-a spus că El este Hristos!

Un alt egiptean, care făcea parte din condu-cerea țării, avea pe fiica sa foarte bolnavă. Doctorii i-au spus că nu mai au ce-i face și că va muri în câteva zile. Văzând că nu se mai poate face nimic, acesta era pe zi ce trece tot mai mâr-nit și deznădăjduit.

Atunci, un prieten care ținea mult la el și știindu-i necazul, i-a zis: „Am auzit că crucea creștinilor face foarte multe minuni. De ce nu aduci și tu o cruce să o pui la capul fetei, poate se face vreo minune!”.

Deci, egipteanul, văzând că nu mai există nici o nădejde, s-a gândit să încerce și această variantă. Aducând o cruce, a pus-o pe perete la căpătâiul fetei, apoi a început să se roage după cum se pricepea și el. În clipa aceea a văzut o lumină revărsându-se de la cruce peste fetița, iar fetița, deschizând ochii, s-a ridicat din pat și a cerut să mănânce.

Egipteanul, văzând minunea, s-a făcut creș-tin cu toată familia lui, renunțând la funcția pe care o avea, a plecat din Egipt, știind că dacă va rămâne acolo, va fi ucis.

MINUNILE DE LA MALEVI

Undeva în zona Peloponezului, mai sus de Tripoli, se află Mănăstirea Malevi, de maici, foarte frumoasă, care are o icoană cu Adormirea Maicii Domnului, zugrăvită de Sfântul Apostol Luca. Această icoană este izvorătoare de mir și face foarte multe minuni.

În anul 1964, cu douăzeci de zile înainte de a începe să izvorască mir, a ieșit o mireasmă foarte puternică, încât s-a umplut toată zona mă-năstirii. Maicile erau oarecum înspăimântate, ne-știind la ce să se aștepte. Pe 17 aprilie, în Vinerea Acatistului, au apărut primele picături de mir. Au fost văzute de Maica Teoninfî și de închinătorii care se aflau în biserică, iar Duminica, după Vecernie, a început să curgă mirul din belșug. Ieșea pe gura Maicii Domnului care se deschidea și se închidea. Când o deschidea, curgea ca de la robinet, iar

când o închidea, se oprea. Mirul tre-cea prin geamul icoanei ca și cum nu ar fi existat. Suportul icoanei se umpluse de mir, care era de culoarea cerului, un albastru deschis, dar mireas-ma era mereu aceeași. În ziua următoare au apărut din nou picături, care se prelingeau în jos, pe geam, și aveau culoarea diamantului. Apoi a început să curgă de mai multe ori pe zi și culoarea era ca aurul, după cum este și astăzi, fără să-și mai schimbe culoarea. Curgea foarte mult mir, încât maicile au adunat o jumătate de borcan și l-au închis bine, dar a doua zi nu se mai afla ni-mic în borcan. Uneori curgea așa mult că ajungea jos și se prelingea pe marmură. Maicile puneau vată și-l adunau, apoi îl împărțeau la credincioși. Lumea venea din ce în ce mai mult.

A venit și poliția, a scos lumea afară, au în-cuiat biserica și au rămas numai ei înăuntru. Când au ieșit, unul din polițai povestea că pe când șter-gea icoana, Maica Domnului a aruncat mir pe fața lui. Atunci el a zis: „Cred, Preasfânta mea!”

Au venit și de la Mitropolie, au scos icoana din ramă, au șters-o și s-au încredințat și ei de minune.

Mirul curge până în ziua de azi, dar nu tot timpul, iar maicile îl adună cu vată și-l împart la credincioși.

S-au făcut și se fac minuni în toată lumea. S-au vindecat oameni de toate bolile, la care medicii nu mai acordau nici o șansă.

Povestea o călugăriță că, odată, a simțit prezența Maicii Domnului în mănăstire timp de cincisprezece zile. O simțea atât de aproape, de parcă ar fi putut să o atingă. Altădată, pe când s-a întins pe pat să se odihnească, fiind foarte obo-sită, a auzit o voce zicându-i: „ridică-te”, și a simțit mireasma mirului atât de puternică, încât a pătruns în interiorul ei. Atunci ea a răspuns: „Sunt foarte obosită!”. Așa s-a întâmplat și a doua oară, iar a treia oară a simțit o mână nevăzută care a apucat-o și a aruncat-o în mijlocul camerei, pe podea. Atunci s-a ridicat și s-a dus la maica ce avea cheile bisericii și i-a zis: „Mergem la Maica Domnului!”. „Nu-mi miroase a mir”, a răspuns aceea, dar a insistat și i-a zis că „este porunca Maicii Domnului”. S-au dus la biserică și ce să vadă: mirul curgea așa de mult că ajunsese pe podea, apoi au întors suportul cu icoana și mirul țâșnea așa de tare că ajungea până pe perete și se prelingea în jos. Tot mirul a fost adunat cu vată.

Aceeași maică povestea că odată a simțit că o urmărește diavolul și, intrând în chilie, s-a așezat pe pat, iar diavolul s-a așezat alături de ea. Atunci a auzit vocea Maicii Domnului venind dinspre biserică, zicându-i: „Fă-ți rugăciune, că te urmărește duhul necurat!”. Atunci s-a sculat și a început să se roage, făcându-și semnul crucii, iar diavolul s-a ridicat și el de pe pat, i-a apucat mâna și a lovit-o peste obraz, făcându-se nevăzut. După ce a adormit a văzut un tânăr strălucitor care i-a zis: „Născătoarea de Dumnezeu locuiește aici!”.

Altădată a apărut pe icoană mirul sub forme de litere și scria: IC. XPOC, adică Iisus Hristos, după cum este scris pe schimă.

Mirul a apărut în mai multe chipuri: sub formă de tron, de biserică, de parcă ar fi fost pictat de o mână omenească. Un meseriaș văzând această minune s-a speriat și a devenit un om credincios.

Odată, o maică ce era paraclisieră, s-a dus mai repede să deschidă biserica. Fiind încă noap-

te, a văzut ușa întredeschisă și înăuntru lumină multă și o maică umblând prin biserică. S-a în-tors la chilie, socotind că a deschis cealaltă para-clisieră, căci erau două. Când a ajuns la chilie, a găsit-o pe cealaltă maică dormind. A trezit-o și apoi s-au dus împreună la biserică găsind ușa încuiată, iar în biserică întuneric. A venit și un creștin care dormise în mănăstire și le-a întrebat pe maici dacă acum deschid biserica, zicând că el s-a trezit puțin mai devreme și a văzut lumină multă în biserică și a auzit cântări foarte frumoase și se gândise că poate au început maicile slujba fără să fi auzit el când s-a tras clopotul.

*

Într-o zi, două maici se aflau la robinetul din spatele sfântului altar și se spălau pe mâini. Privind în vale, au văzut o maică urcând treptele. Se gândeau că poate o fi maica Agnia. Între timp, maica ajunsese aproape de ele și le-a privit. Au văzut că fața îi strălucea. După ce le-a privit câteva clipe, s-a făcut nevăzută. Văzând aceasta, maicile s-au speriat și au fugit la chilie. De atunci nu au mai îndrăznit să se spele la robinetul respectiv.

*

Un închinător pe nume Atanasie, fiind bolnav, tocmai coborâse din autocar și a văzut o frumoasă monahie care s-a apropiat de el cu blândete și i-a zis: „Nu-ți fie frică! Te vei face bine!”. După aceea, s-a făcut nevăzută și, într-adevăr, minunea s-a făcut în clipa aceea, că s-a vindecat de boala care suferea.

*

Un autocar care venea spre mănăstire în timpul nopții a rătăcit drumul și a apucat-o pe un drum prăpăstios. La un moment dat, li s-a arătat o monahie în mijlocul drumului și i-a oprit, zicându-le: „Întoarceți-vă înapoi, că nu este aici drumul”. Și arătându-le pe unde să meargă, s-a făcut nevăzută, iar autocarul s-a umplut de mireasma mirului. În clipa în care au ajuns la mănăstire și au văzut icoana de deasupra porții, au recunoscut în ea pe monahia care li se arătase pe drum.

*

Un alt închinător, pe nume Apostol, a venit cu un autocar de închinători și au fost cazați la arhondaricul mănăstirii, care se află la o mică distanță de mănăstire. În timpul nopții, a fost trezit de mireasma puternică a mirului. Ridicându-se din pat, a ieșit afară și s-a apropiat de poarta mănăstirii. Pe treptele de la intrare vede o monahie înaltă și frumoasă, și cum bătea vântul, îi mișca năframa și hainele. „Cine este acolo?”, a întrebat Apostol de câteva ori, dar nu a primit nici un răspuns. Afară era ca ziua și o lumină puternică învăluia tot așezământul, cu toate că era ora două noaptea. În cele din urmă, a înțeles că nu era o monahie, ci Împărăteasa cerului. A încercat de câteva ori să se apropie de ea, dar mireasma mirului devenea așa de puternică încât îl îneca și se întorcea. S-a întors până la colțul mănăstirii, a făcut trei metanii mari, apoi s-a dus la cameră, slăvind pe Preasfânta Stăpână.

Un tânăr pe nume Nicolaie suferea cu splina și i se umflase tot trupul. A fost dus pe la medici, dar fără nici un rezultat. Mama lui, auzind de icoana făcătoare de minuni și izvorătoare de mir de la Malevi, l-a dus acolo cu multă credință și evlavie. După ce s-au închinat la icoana Maicii Domnului și s-au rugat cu lacrimi, au miruit pe copil cu mir, apoi s-au dus la camera unde au fost cazați. Mama copilului s-a așezat în același pat cu soacra ei, iar

copilul împreună cu tatăl său. Femeia, fiind întristată pentru copil, nu a putut să adoarmă, ci se ruga continuu Maicii Domnului ca să-l facă sănătos. În timpul nopții, s-a deschis deodată ușa și a intrat o monahie frumoasă cu o cădelniță în mână, apoi i-a tămâiat pe copil și pe tatăl său, iar în cele din urmă și pe mamă și soa-cră. Mama s-a închinat cu evlavie când a tămâiat-o pe ea, făcându-și semnul crucii. Clopoței de la cădelniță nu se auzeau, iar tămâia avea mirosul mirului de la icoană. Atunci mama copilului și-a zis: „Atât de mult mir au că pun și în tămâie!”. După ce a tămâiat, monahia a deschis ușa și a plecat. Mama copilului s-a gândit că așa au obiceiul maicile să tămâieze pe creștini în timpul nopții și nu s-a speriat. A trezit-o și pe soacra ei, apoi, după cinci minute, a deschis ușa camerei și a văzut lumină multă în biserică și în afara ei. Era o lumină puternică de culoare albăstruie, ca și cum ar fi fost reflectoare îndreptate spre acoperiș. Mama copilului, văzând toate acestea, s-a întors în cameră și, trezindu-și bărbatul, i-a zis:

– Scoală-te! A început slujba la biserică; hai să mergem și noi!

Soțul i-a răspuns:

– Ce spui, femeie! Nu cred că a început așa devreme; maicile mi-au spus că încep la cinci dimineața, că astăzi e Duminică.

– Hai să vezi luminile de afară. Mai devreme a venit o monahie și ne-a tămâiat, a zis femeia.

– Poate ai visat! Ce să caute maicile noaptea prin camere ca să tămâieze?

– Eu nu am reușit să dorm deloc; m-am rugat tot timpul pentru copilul nostru. Întreabă și pe mama, că mai întâi am trezit-o pe ea și apoi am ieșit împreună afară.

– Da, așa s-a întâmplat, a confirmat mama lor.

Au ieșit cu toții afară și peste tot domnea liniștea și întunericul. Atunci au înțeles că au fost vizitați de Maica Domnului și erau ferm convinși că copilul lor se va face sănătos. Și, într-adevăr, copilul s-a însănătoșit și rezultatele analizelor au ieșit bune. Au mulțumit Maicii Domnului și ca semn de mulțumire, au dăruit o icoană îmbrăcată în argint.

În Mănăstirea Sfântul Ioan Teologul o mai-că s-a îmbolnăvit foarte grav. Avea doar 24 de ani și se numea Veronica. La început avea dureri de cap, apoi a început să o doară mâna dreaptă. Maicile au dus-o la un spital din Atena unde a stat patru luni și jumătate și, cu toate străduințele medicilor, nu s-a văzut nici o îmbunătățire. A fost adusă din nou la mănăstire, dar situația se înrăutățea pe zi ce trecea. A fost dusă din nou la spital, dar, după o perioadă, medicii au spus că nu mai au ce-i face, deoarece nu mai are mult de trăit și dacă vor, maicile pot să o ia la mănăstire.

Îi paralizase picioarele, o mână, iar capul nu mai putea să-l ridice. Permanent avea crize, iar temperatura nu scădea sub 39°. Doctorii au zis că măduva picioarelor se topise, transformându-se într-un lichid. Maica stareță, împreună cu toate maicile, știind că nu mai are mult de trăit, s-au hotărât să o tundă în schima mare.

Dar iată ce ne-a povestit chiar maica Veronica:

„Era în Duminica Ortodoxiei, având o criză și dureri mari, am văzut-o pe fosta stareță a

noastră care adormise întru Domnul. A venit la mine, m-a luat în brațe și m-a dus într-o biserică a Maicii Domnului din Patra. În biserică era o Doamnă preaslăvită. Stareța m-a lăsat într-un colț și s-a dus la acea Doamnă, pentru a vorbi cu ea. Am auzit și eu discuția lor. Stareța a întrebat-o: «Doamna mea, ce se va întâmpla cu acest copil și ce va fi cu crizele?». «Nu fi supărată, aceste crize nu o să le mai aibă». «Vai ce bucurie! a zis stareța. Dar febra și durerile de care suferă așa tare, ce va fi cu ele?». «Să faci puțină răbdare; nu vezi cât se întristează maicile pentru dânsa? Ia gândește-te, dacă o vom lua, cât se vor mâhni! Nu fi tristă; nu va păți nimic!». Și zicând acestea, a plecat fără să o mai vad.

Apoi, fosta stareță s-a întors spre mine și a zis: «Copilul meu, să-i spui stareței să facă cât mai repede ceea ce s-a hotărât, deoarece va ajuta mult. Ai grijă să nu uiți ce ți-am spus». Era vorba despre tunderea în schima mare, dar eu nu știam, deoarece în ultimele zile suferisem atât de mult de pe urma durerilor, încât nu mai știam ce se întâmpla în jurul meu și nu mai recunoșteam pe nimeni. Durerile au continuat, iar doctorii au zis maicilor că duminică voi muri.

Sâmbătă am avut dureri foarte mari, iar pe la patru după-amiază am rugat-o pe maica Euniki să-mi facă o injecție calmantă și, în curând, am adormit. Nu după mult timp am auzit bătaie în ușă, dar nu am răspuns. M-am gândit în sinea mea: «Oare maica Euniki nu le-a spus că sunt obosită și vreau să mă odihnesc? Oare cine să fie? m-am întrebat».

Deodată se deschide ușa și văd intrând o Doamnă preaslăvită, un episcop și un bărbat înalt care era îmbrăcat cu o manta (astăzi nu se mai obișnuiește să se poarte așa ceva). Doamna, vă-zându-mi privirea mirată, mi-a zis:

– Cred că te întrebi cine suntem și de unde venim la ora aceasta. Eu sunt de la Mănăstirea Malevi și de acolo vin, iar Preasfințitul este Sfân-tul Nectarie din Eghina, iar el este ucenicul cel iubit al Domnului nostru și locuiește aici, este oortotitorul vostru.

Între timp, s-a apropiat de mine și mi-a zis:

– Eu am venit și duminică. Aveam de gând să vin peste câteva zile ca să te ajut, dar știind că mâine vei lua schima mare, m-am gândit să vin astăzi și să te ajut să te ridici, ca să poți să-ți începi rânduiala ta și să te pregătești.

– Eu, Doamna mea, nu pot să stau pe picioarele mele, nu pot să mă mișc. Vin câte două-trei maici și nu pot să mă facă bine. Dar dumnea-voastră cum o să mă ajutați? Cum pot să-mi fac rânduiala mea, dacă mă doare așa de tare?

– Copilul meu, de multe ori când copilul are o durere, un necaz, inima mamei doare și mai mult. Pe mine m-au strigat atâția copii pentru tine și inima mea m-a durut. Chiar dacă Dumnezeu avea în planul Lui să te lase mulți ani la pat, eu m-am rugat Stăpânului Hristos să vin să te vindec astăzi, pentru că inima mea nu mai suporta. Oare nu crezi în puterea lui Dumnezeu?

– Cred, i-am zis eu.

– Cele cu neputință la oameni sunt cu pu-tință la Dumnezeu, mi-a răspuns ea.

– Atunci de ce, Doamna mea, nu m-ați făcut bine când ați venit cu câteva zile în urmă, după

cum mi-ați spus?

– Nu te-am făcut bine, a zis Doamna, pentru că lumea ar fi zis că criza prin care ai trecut te-a adus la sănătate când ți-ai revenit. De aceea am lăsat pe astăzi, ca să se slăvească mai mult nu-mele lui Dumnezeu.

În chilie aveam un dulăpior și pe el aveam diferite iconițe. Ducându-se, Doamna a luat o iconiță și venind lângă mine, a zis:

– Uite! Ia această iconiță ca să înțelegi cine sunt!

Era a Maicii Domnului de la Malevi. În continuare mi-a zis:

– Veronico, acum ai să-mi aprinzi candela?

Asta mi-a zis-o pentru că atunci când eram în spital, am văzut în somn că mă aflam pe un loc înalt și necunoscut. Era o bisericuță a Maicii Domnului. Am vrut să merg, dar nu am putut și atunci am zis: «Preasfânta mea, dacă nu mă faci bine, nu-ți voi mai aprinde candela». Pentru aceasta mi-a zis cele de mai sus.

Atunci eu, ca și cum mi-aș fi revenit, am strigat:

– Preasfânta mea, tu ești?

Zicând aceasta, s-a întors zâmbind, și apoi a dispărut. În momentul acela revenindu-mi, nu-mi dădeam seama dacă am dormit sau nu, dar am văzut în mâinile mele iconița Maicii Domnului de la Malevi. Această iconiță mi-o adusese un arhimandrit, pe când eram bolnavă în spital.

După ce mi-am revenit, m-am ridicat în picioare, iar în clipa aceea trecea prin dreptul geamului meu maica Nectaria. Am strigat-o să vină înăuntru. În clipa aceea, am sărit în picioare și am îmbrățișat-o, înțelegând că s-a făcut o minune cu mine.

Atunci maica Nectaria s-a dus să vestească și maicilor minunea, dar nu era de găsit niciuna, căci erau toate la Vecernie. În cele din urmă s-a dus în biserică și a strigat: «Maicilor, veniți! S-a făcut o minune cu maica Veronica! Este complet sănătoasă!».

Când au venit să mă vadă, eu stăteam în ușă, iar ele au început să plângă și se pierdeau de emoție. M-am dus în biserică și am stat la Vecernie, iar când am ieșit, au tras clopotele ca să-mi mulțumim Maicii Domnului. Au fost anunțate ru-dele și toți cunoscuții. Apoi s-a făcut Acatistul Maicii Domnului și alte slujbe de mulțumire. În ziua următoare am fost tunsă în schima mare, primind numele de Magdalena”.

După câteva zile a mers toată obștea de la Mănăstirea Sfântul Ioan Teologul, împreună cu maica Magdalena, la Mănăstirea Malevi, ca să mulțumească Maicii Domnului pentru minunea făcută.

*

Următoarea minune o vom scrie după cum a fost povestită de persoana cu care s-a făcut:

„Mă numesc Kiki Cozma, am 26 de ani și locuiesc în Atena împreună cu soțul meu și cu cei doi copii ai noștri. Pe data de 18 aprilie m-am îmbolnăvit foarte grav. Simțeam că puterile mă părăsesc, aveam friguri înfricoșătoare și febră foarte mare; de asemenea aveam și dureri groaz-nice. Doctorul de familie mi-a dat un rând de anti-biotice, dar fără nici un rezultat, apoi am urmat și altele cu un efect mai puternic, dar degeaba.

Soțul meu, văzând că nu este nici o porțiță, m-a luat în brațe, a coborât scările, m-a urcat în mașină și m-a dus la spital. Acolo m-au consul-tat, m-au cercetat, dar rezultatul era același. Am început un nou tratament; mi-au făcut injecții, iar la un moment dat îmi introduceau câte zece în ser pentru a fi amplasate în venă. După cum spuneau doctorii, mi-au făcut cele mai puternice antibioti-ce. Cu toate acestea, nu am simțit nici o amelio-rare. Am avut cei mai buni doctori, dar în zadar.

De la un timp, nervii au început să-mi cede-ze, iar răbdarea să mi se termine. Doctorul șef al spitalului spunea că dacă ar fi trecut el prin ce am trecut eu, s-ar fi aruncat pe fereastră.

După un timp, am simțit că trupul meu mi-roase numai a medicamente, iar febra se menți-nea permanent între 38-40°. A sosit și timpul ca, după patru luni de tratament, medicii să-mi spună că nu mai au ce face și că le pare rău.

Soțul meu m-a luat acasă. Am văzut că nici știința, nici banii nu mi-au putut reda sănătatea. Ne gândeam să mergem în Anglia, în Germania, în Canada, dar nădejtile noastre erau puține.

Însă de mult timp, soțul meu insista să mer-gem la Mănăstirea Maicii Domnului de la Malevi, unde se afla icoana izvorătoare de mir. Eram cam la cinci ore de mers cu mașina din Atena. Nu mă simțeam în stare să călătoresc atâtea ore. De aceeași părere erau și mama și soacra mea, dar soțul meu insista mereu să mergem.

Pe 20 iulie, soțul meu a hotărât că trebuie să mergem. M-a luat în brațe și m-a așezat în mași-nă. Atunci aveam 40°. După mai multe ore de călătorie, am ajuns la marele meu doctor, la Mai-ca Domnului de la Malevi. Am intrat în biserică și ne-am rugat Maicii Domnului; ne-au miruit cu mir, apoi, când am ieșit din biserică, mi-am pus termometrul și aveam 36,5°. Pentru prima dată, după atâtea luni, febra mi-a scăzut și am început să mă simt mult mai bine. În scurt timp, febra mi-a trecut, iar eu mi-am revenit și am putut să mă plimb în jurul mănăstirii, deși cu puțin timp înainte nu mă puteam ridica din pat.

Minunea s-a făcut. Numai eu știu cum am fost înainte. Ai mei mă plângeau ca pe o moartă. Acum pot să spun, cu toată puterea sufletului meu, că mă simt bine și aceasta o datorez Maicii Domnului, protectoarea mea.

Pecetluirea acestei minuni a fost în felul următor: Când am plecat spre mănăstire, am fă-găduit că vom sta trei zile acolo. După ce m-am făcut bine, soțul meu, fiind foarte entuziasmat și fără să spună nimic, s-a gândit să se ducă în satul Sfântul Nicolae, unde se născuse el. În ziua urmă-toare s-a apropiat de el o maică și l-a întrebat dacă vrem să plecăm sau nu, apoi a continuat, zicând că a văzut pe soțul meu în somn, că a telefonat să vină un taxi ca să plece. În timp ce-l vedea, a auzit vocea Maicii Domnului, zicându-i: „Să-i spui că eu i-am îndeplinit rugămintea, iar el de ce vrea să plece?”. Atunci soțul a recunoscut că se gândea să plece, dar auzind ce a zis Maica Domnului, n-a mai plecat, ci a rămas trei zile, așa cum făgăduise.

Până aici a fost povestirea ei. După această minune, au devenit foarte buni creștini și vin regulat la biserică, aducând daruri.

*

O fată din Cipru, din orașul Lemesu, ne po-vestește:

„Am avut un vis. Am văzut că zburam și am ajuns pe un munte. De acolo, am coborât puțin mai jos, unde se afla o mănăstire. Acolo, aproape de poartă, am văzut un călugăr bătrân ținând în mână un baston. Părea foarte supărat și mișca bastonul ca și cum ar fi așteptat pe cineva să-l pedepsească. M-am apropiat de el, i-am cerut binecuvântare și l-am întrebat: «Părinte, unde mă aflu, că m-am rătăcit?». Iar el mi-a răspuns: «Co-pilul meu, nu știi unde te afli? Ești la Mănăstirea Malevi!».

Auzind acestea, m-am bucurat și am vrut să mă duc să mă închin la Maica Domnului în biserică, dar când m-am apropiat, am auzit un bocet, ca și cum cineva ar fi plâns sfâșietor. Am văzut o monahie care era pe o masă mare, și care s-a ridicat când m-a văzut și mi-a zis: «Bine ai venit, copilașul meu!», și, îmbrățișându-mă, m-a săru-tat. Apoi, scoțându-mă afară, a zis: «Nu aici ai să te închini harului meu!», și mi-a arătat un loc mai sus, unde era o icoană a Maicii Domnului încon-jurată de patru stâlpi, având deasupra ca un aco-periș provizoriu din pânză. «Acolo ai să vii să te închini harului meu», a zis ea. În același timp, Maica Domnului mă ținea de mână.

Pe când vorbea cu mine, a venit un om care avea părul și fața roșcate și a vrut să-i sărute mâna Maicii Domnului, dar ea nu l-a lăsat și i-a zis: «Pleacă, pleacă de aici!» și întorcându-se spre mine, a zis: «Copilul meu, nu l-am lăsat să-mi sărute mâna pentru că vin și mă supără». Atunci mi-am zis: «Dar ce, eu sunt așa vrednică de mă iubește?». Și pe când înaintam noi, a venit lume multă și, când m-au văzut, s-au împins cu putere în noi și m-au aruncat la pământ. Atunci le-am zis: «Bine, pe mine m-ați aruncat jos, dar pe Maica Domnului de ce ați împins-o?». În clipa aceea, Preasfânta s-a întors spre mine și mi-a zis cu plângere: «Vezi, copilul meu, cum vine lumea și mă supără?».

Apoi m-a luat și am urcat mai sus și mi-a zis: «Ai grijă, copilul meu! După ce te vei căsă-tori să te duci la doctor, că vei avea o mică boală, dar să nu-ți fie teamă, că eu voi fi alături de tine și apoi vei face și copii». După care mi-a arătat doi copii și mi-a zis: «Aceștia sunt copilașii tăi!» și mi i-a dat. Și așa m-am trezit.

Imediat după acestea am trimis o scrisoare la Mănăstirea Malevi și am cerut să mi se trimită vată cu mir. În scurt timp, am primit răspuns în-tristător, că mănăstirea a fost prădată, furându-se toți banii și odoarele de preț. Atunci am înțeles de ce era supărată Maica Domnului, iar bătrânul călugăr stătea cu bastonul vrând parcă să-i pedep-sească. Mai târziu am priceput că bătrânul era Sfântul Nil, izvorătorul de mir, care are o biseri-cuță în curtea mănăstirii zidită în cinstea lui.

După un timp m-am căsătorit și apoi m-am dus la doctor, după cum îmi spusese Maica Domnului. Și, într-adevăr, mi-au găsit un început de cancer la piept. M-am operat și am fost vindecată complet cu ajutorul Maicii Domnului. De acum aștept și copiii pe care mi i-a promis Măicuța mea cea dulce”.

După câțiva ani, această femeie a venit la Mănăstirea Malevi să mulțumească și să se închi-ne

Maicii Domnului. Venind, a recunoscut locuri-le pe care le văzuse în vis. În locul în care văzuse icoana care avea pânză deasupra, ca un acoperiș, acum se construiește o nouă biserică.

*

Maica Domnului a dăruit mulți copii la familiile care nu puteau avea. Odată, a venit o femeie și s-a rugat la icoana Maicii Domnului ca să-i dăruiască un copil. După ce s-a rugat un timp, maicile au miruit-o și i-au dat și vată cu mir. Dar ea a insistat să-i dea o ață înmuiată în mir cu care să se încingă. La insistențele ei, maicile i-au împlinit dorința.

La scurt timp după ce a plecat de la mă-năstire, a rămas însărcinată, iar la timpul convenit a născut un copil sănătos. De atunci maicile dau la toate femeile care doresc să aibă copii o ață înmuiată în mir, dar au de făcut trei făgăduințe în fața Maicii Domnului: că vor naște toți copiii pe care îi va da Dumnezeu, că vor deveni bune creștine și că-și vor împlini îndatoririle pe care le au.

*

Doamna Ianula din Cipru povestește:

„În urmă cu 11 ani, pe când eram numai logodită cu Dimitrie, am aflat de la o cunoștință de mirul de la Malevi și mi-am dorit să am și eu o bucătică de vată cu mir. Am scris câteva rânduri și am pus scrisoarea și banii într-un plic, după care le-am băgat într-o sticlă de plastic cu destinația Mănăstirea Malevi. L-am luat pe logod-nicul meu și ne-am dus la malul mării, aruncând sticla în mare, zicând în același timp în gândul meu: «Dumnezeu, cu puterea Lui, să o ducă la mănăstire!». După aceea ne-am întors la ale noastre, dând uitării acest fapt.

După zece zile am primit o scrisoare într-un plic în care se afla vată cu mir dimpreună cu ață înmuiată în mir pe care o cerusem, căci îmi doream foarte mult copii, cu toate că știam că nu trebuie să fim împreună, deoarece eram numai logodiți. Eram tare bucuroasă că am primit scri-soarea și micul dar.

Familia lui Dimitrie nu prea era cu biserica, dar în momentul în care le-am arătat scrisoarea primită au început să plângă de emoție. Mai târ-ziu ne-am căsătorit, dar nu puteam face copii. Timp de șapte ani am fost pe la toți medicii, dar fără nici un folos. Mai târziu, văzând că nu am altă cale, am făcut după cum scria în scrisoare: post, rugăciune, spovedanie.

În scurt timp am rămas însărcinată, iar la timpul convenit am născut trei copii gemeni. Unul a murit, iar ceilalți doi sunt în viață.

Mulțumesc Maicii Domnului și aștept să-mi dăruiască și alți copii, deoarece îmi doresc foarte mult”.

*

O femeie a umblat pe la mulți medici dorind să aibă copii, dar fără nici un rezultat. Ajunsese la 50 de ani și își luase gândul că va mai putea să aibă copii.

Odată a venit la mănăstire împreună cu mai mulți creștini pentru a se închina. Femeile, care erau împreună cu ea, i-au zis să se roage înde-lung Maicii Domnului pentru a-i dăruia un copil.

Atunci s-a dus în biserică și s-a rugat Maicii Domnului, apoi a cerut de la maici ață înmuiată în mir. După ce a făcut făgăduințele Maicii Domnului, a luat ața și a plecat. Apoi, la scurt timp, a rămas însărcinată și a născut un copil, iar la câte-va luni a rămas din nou însărcinată.

Uitând de făgăduințele pe care le făcuse în fața icoanei Maicii Domnului, a făcut avort. După ce a venit de la spital, unde și-a ucis copilul, a avut un mare necaz. I-a murit și celălalt copil, înecându-se cu laptele pe care i-l dăduse bunica.

Vedeți cum Maica Domnului a pedepsit-o imediat pentru că a încălcat făgăduințele? Poate de aceea nu i-a îngăduit Dumnezeu să aibă copii, deoarece era posibil să facă multe avorturi, dar până la urmă s-a milostivit de ea și i-a dăruit, dar vedem și nerecunoștința ei pentru binefacerile primite.

*

Gheorghe Țigunis din Neapoli s-a îmbolnăvit cu nervii. A fost internat în spital, dar fără nici un rezultat. Sora lui, Panaghiota, locuia în Australia. Aceasta avea o mare evlavie la icoana Maicii Domnului de la Malevi.

Într-o zi, pe când lucra în casă, a auzit dintr-o dată trei bătăi în ușă. Deschizând ușa, vede o femeie frumoasă îmbrăcată în negru. „Am venit să stăm de vorbă”, a zis ea. A intrat și s-a așezat. „Întreabă-mă tot ce vrei și eu îți voi răspunde”. Femeia a primit ca o înștiințare înlăuntrul ei că este Maica Domnului și a întrebat-o imediat:

– Preasfântă, tu ești? Oare se va face bine fratele meu Gheorghe? Dar copilul meu, care suferă din naștere cu inima? Doctorii mi-au spus că o să moară; oare se va face și el bine?

– Se vor face bine, i-a răspuns Maica Domnului.

În scurt timp, fața Maicii Domnului a înce-put să transpire și toată casa s-a umplut de mireasma mirului. Atunci Panaghiota a luat vată și a adunat mirul de pe fața Maicii Domnului, iar mai târziu a miruit toată familia.

– Te rog, Preasfânta mea, a zis ea, să-l chem și pe soțul meu ca să te vadă!

– Nu. Soțul tău nu poate să mă vadă. Este un om bun, dar îi mai lipsește ceva.

După ce i-a binecuvântat casa, vizitatoarea cerească a dispărut. În clipa aceea s-a vindecat și fratele ei Gheorghe și copilul care suferea cu ini-ma. Apoi au venit cu toții și s-au închinat Maicii Domnului de la Malevi, mulțumindu-i.

VINDECARE DE CANCER

Cu câteva zile în urmă am vorbit cu sora mea la telefon și mi-a spus că în sat la noi, o femeie era bolnavă de cancer. A fost la spital, și-a făcut toate analizele și doctorii i-au depistat o formă de cancer, programând-o pentru operație, dar cu șanse minime de supraviețuire.

Întorcându-se acasă, femeia s-a pus pe rugă-ciune și a început să bea în fiecare zi câte un pic de aghiasmă de la izvorul Sfântului Atanasie din Sfântul Munte Athos, care a izvorât prin minune.

După câteva zile femeia s-a dus la spital, fiind programată pentru operație. Repetându-i-se analizele, i-au ieșit foarte bune. Cancerul a dispărut prin minune! Pentru credința ei a fost vindecată prin această aghiasmă!

PEDEAPSA LUI DUMNEZEU

Unei familii cunoscută mie i s-a întâmplat următorul lucru:

Soția era însărcinată în ultimele luni. Odată, venind soțul de la muncă și fiind obosit, s-a culcat. După câteva minute, soția l-a trezit ca să o ajute la ceva. Atunci el s-a înfuriat că l-a trezit din somn și a împins-o cu violență. Ea a căzut și s-a lovit cu burta de pat. Din cauza durerii, a început să plângă în hohote, ținându-se de burtă. Plângea și se ruga. Soțul, nebăgând-o în seamă, s-a culcat înapoi.

Nu după mult timp s-a trezit din nou, având dureri foarte mari la gât. Durerea îl lua din spate și cobora spre umeri și se mărea din ce în ce mai mult. Nu a putut dormi toată noaptea. Soția îi făcea masaj ca să-i mai potolească durerile.

În ziua următoare, nu a putut merge la muncă și se simțea foarte rău. Din rânduiala lui Dumnezeu, în casa lor se afla un monah care era în trecere pe acolo. Cunoscând situația, l-a sfătuit pe soț să se poarte mai blând cu soția și să-și ceară iertare de la ea. Într-adevăr, seara, înainte de culcare, și-a cerut iertare de la soție, iar în ziua următoare a putut să plece liniștit la muncă fără să-l mai doară nimic.

Ați văzut cum Dumnezeu l-a pedepsit imediat pe soț pentru nemilostivirea lui? Aici îmi amintesc de părintele Paisie Aghioritul care i-a zis unui om oarecare, ce dorea să audă un cuvânt de folos: „Îți dau binecuvântare să te cerți cu toată lumea, dar cu soția ta niciodată!”. Degeaba ești în pace cu toată lumea, dacă nu ai liniște în casa ta!

SPRIJINEȘTE-TE PE MINE!

Chiar acum recent am aflat două minuni de la o avocată din Atena.

În urmă cu opt ani, de sărbătoarea „Adormirii Maicii Domnului”, fusese nevoită să meargă la birou și era foarte tristă deoarece nu putea să participe și la slujbă. Se ruga Preasfintei să o ierte.

După terminarea programului a venit acasă și se pregătea să-și facă o cafea, dar tristețea nu o părăsea, gândindu-se mereu la această zi însemnată.

În momentul acela a văzut o femeie înveșmântată în haine de culoare închisă și lungi, care i-a zis: „Sprijinește-te pe mine!”, iar ea, fără să se gândească, fiind și foarte obosită și-a sprijinit capul pe umărul necunoscutei. După câteva clipe femeia a dispărut, iar ei i-a dispărut oboseala și tristețea, fiind inundată de un val de bucurie. A strigat-o pe mama ei și i-a spus: „Mamă, am văzut-o pe Maica Domnului!”.

*

A doua minune i s-a întâmplat mamei avocatei, care este o femeie foarte credincioasă și cu

frică de Dumnezeu. S-a întâmplat în ajunul Tăierii Capului Sfântului Ioan Botezătorul. Ea se pregătea să facă de mâncare pentru a doua zi din pre-parate de carne.

Fiind obosită și vrând să se odihnească puțin, a adormit. În somn i s-a arătat Sfântul Ioan și i-a zis: „Sofia, să nu faci pe mâine mâncare din carne!”. Femeia nu a dat importanță, credea că visează. Același lucru s-a repetat încă de două ori, apoi s-a trezit și s-a rugat Sfântului s-o ierte, pregătind mâncare de post. De atunci, în fiecare an pregătește mâncare de post, invitând la masă mulți săraci.

*

Avocata este căsătorită tot cu un avocat și au o fetiță de 12 ani, un copil foarte sensibil și cu o mare credință în Dumnezeu. Merge la școală și după ce vine acasă stă mai mult în camera ei, unde își face lecțiile și se roagă. Are foarte puțini prieteni, și pe cei care-i are sunt niște copii linișțiți ca și ea. Are o mare evlavie la Maica Domnu-lui, la Sfânta Cruce și la Sfinții Arhangheli. Aca-să nu acceptă niciodată să mănânce fără rugăciune și întotdeauna vrea ca ambii părinți să mănânce împreună și să facă rugăciune în comun, spunând: „Eu am și mamă și tată și de aceea vreau să mănânc împreună cu voi la masă”.

Iată cum binecuvintează Dumnezeu pe cei care se tem de El!

PUTEREA SFINTEI LITURGHII

În urmă cu trei ani am primit o scrisoare din orașul Katerini în care se afla un pomelnic. Am luat legătura cu persoana respectivă și, printre altele, mi-a spus că are un copil de cinci ani, dar că soția lui nu mai poate rămâne însărcinată. Cu toate că a fost pe la diferiți medici și a urmat tot felul de tratamente nu s-a rezolvat nimic. M-a rugat să-i pomenim la Sfânta Liturghie.

I-am pomenit timp de 40 de zile, după care primesc un telefon de la el, spunându-mi, plin de bucurie, că soția lui a rămas însărcinată.

După câteva zile m-a sunat din nou, spunându-mi că are un prieten care este căsătorit de câțiva ani, dar nu poate avea copii. Mi-a dat nu-mele lor și i-am pomenit și pe ei la 40 de Liturghii. Cu ajutorul Maicii Domnului a rămas și soția prietenului însărcinată.

La timpul convenit soția lui a născut o fetiță și i-au pus numele Stela-Maria, apoi la scurt timp a născut și soția prietenului său, tot o fetiță, și i-au pus numele Ana-Maria.

Dumnezeu i-a binecuvântat din plin, deoarece-ce amândouă soțiile au rămas iar însărcinate, născând câte un băiețel; primul numindu-l Dimitrie, iar pe al doilea Petru. Mare este credința acestor oameni!

În legătură cu Sfânta Liturghie pot să spun că are o mare putere, deoarece mulți oameni au primit ajutor de la Dumnezeu după ce au fost pomeniți, unii vindecându-se chiar de cancer! Spu-nea un sfânt că prin Sfânta Liturghie sunt ajutați și cei care au murit, căci mii de suflete se scot din iad și se duc în rai prin pomenirea la dumnezeiasca slujbă!